

Fikir Çilesinde

Yavuz KAYA

FİKİR ÇİLESİNDE

ŞİİRLER

YAVUZ KAYA

FİKİR ÇİLESİNDE

Şiirler

Yavuz KAYA

Birinci sürüm (v1) · 2026

Açık erişim · Zenodo

© 2026 Yavuz Kaya

Tüm hakları lisans koşulları çerçevesinde saklıdır.

Lisans:

Creative Commons Atıf-GayriTicari-Türetilemez 4.0

Uluslararası

CC BY-NC-ND 4.0

Bu eser, yazar ve kaynak belirtilmek şartıyla ticari olmayan amaçlarla, içeriği değiştirilmeden paylaşılabilir.

Lisans metni:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.tr>

Korebenet.com

*Ömrümün gülüne,
Ayşegül'üne...*

PERDELER

I · FİKİR	1
FİKİR ÇİLESİNDE	3
ZAMAN HIRSIZI	5
GEÇMİŞ-MEÇMİŞ.....	7
FİKRİMİN PAYİTAHTI.....	8
KİM BENİ DİNLEYECEK?.....	9
ÇIKMAZ SOKAK	11
EN GÜRÜLTÜLÜ KAYBOLUŞ	12
KÖREBE	14
YANLIŞ HAYAT	16
SON SLOGAN	17
II · SEVDA	18
BİR GÖNÜL MUHABBETİ.....	20
SERZENİŞ.....	22
GÖZLERİMDE VİRAN	25
BİLEMEDİN.....	28
HAYAL	30
KATRE-İ MÂTEM.....	31
HAFIZA KAYBI O GECEDE	33
EZBERİMDESİN.....	36
KEFENSİZ SEVDA	39
SESSİZ GECE.....	41
GİTME SESSİZCE	43

III · KIRILMA	46
BEKLENTİ	48
SİS PERDESİ	50
YARGISIZ İNFAZ	52
KIRDIM KALEMİNİ	54
GAMSIZ CELLAT	56
KARANLIK YALANLAR	57
VİRANE	59
BANA SORSUNLAR	62
HÜZÜN DÜŞMÜŞ GÖNLÜME	64
GECEİN ÜÇÜNDE	65
ARZUHALCİ	67
GAM TELİM	69
BEN DERDİMLE BAŞ BAŞA	70
NE FAYDA?	72
SERMAYESİ KÂBUSLAR	74
IV · NEFİS	75
DİMAĞA DÜŞEN GÜNAH	77
DİLE DÜŞEN EYVAH-KÜLFET	79
SİRRİN HEYBESİ	81
ONUNCU KÖY	84
MÜHRÜN BİTENE KADAR	86
SÜSLÜ PAZARIN İFLASI	88
MAHŞERÎ YALNIZLIK	90
NEFİSNÂME	92

V · SÜKÛT	103
LÂL	105
DÜŞÜK KELÂM.....	108
NAR-İNCE	111
SELÂM SABAH SIZ.....	113
DARAĞACINDA	116
KELÂM OLUR İDAMLIK.....	119
SÜKÛT FERMANI.....	121
AVAZ AVAZ SÜKÛN ET	123
VI · ÖLÜM	125
DEVREDİLMEZ NÖBET.....	127
ÜÇ GÜNLÜK ÖMÜR	128
ADI KALIR	130
MUSALLADA SORGU	132
NASILSA... ..	133
ETMEM BEN SİTEM	135
VII · HESAPLAŞMA	138
BİLEMEZSİN Kİ.....	140
KENDİ MAHKEMEM	142
ZİFİRİ SEVDA	144
UNUTTUM SENİ EY FÂNÎ	147
SON VASİYET	148
KAVRAM SÖZLÜĞÜ	150
FİKİR ÇİLESİNDE.....	160

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

— ◆ —

ÖNSÖZ

Bu kitap, zihnin sustuğu değil; susamadığı gecelerden doğdu. Kimi zaman bir sevdanın gölgesinde, kimi zaman nefsin aynasında, kimi zaman da insanın kendi sesinden kaçamayacağı o uzun iç hesaplaşmalarda kelimeler birer sığınak değil, birer sorguya dönüştü.

Fikir Çilesinde, birbirinden ayrı şiirlerin aynı iç mahkemede bulunduğu bir defterdir. Bu mahkemede kimi zaman sanık nefstir, kimi zaman hâkim vicdan; kimi zaman kelâm darağacına çekilir, kimi zaman sükût avaz avaz konuşur. Aşk, yalnız kavuşmanın değil; kaybın, bekleyişin, kırılmanın ve insanın kendinden eksilmesinin de adıdır.

Kitap yedi eşikte ilerliyor: fikir, sevda, kırılma, nefis, sükût, ölüm ve hesaplaşma. Bu başlıklar şiirleri birbirinden ayırmak için değil; aynı iç yolculuğun farklı duraklarını görünür kılmak için seçildi. Çünkü bazı şiirler birden fazla eşığe aittir; tıpkı insanın aynı anda hem seven, hem kırılan, hem susan, hem de kendini yargılayan bir varlık oluşu gibi.

Bu sayfalarda ölüm bir son olmaktan çok, hayatın ölçüsünü yeniden kuran bir mîzandır. Yalnızlık ise kalabalığın yokluğu değil; insanın bütün seslerden sıyrılıp kendi hakikatiyle baş başa kaldığı yerdir. Her şiir, aynı sorunun başka bir yüzüne dokunur: İnsan, kendinden ne kadar uzaklaşabilir; ve bir gün yine kendine dönebilir mi?

Şiirlerin hiçbirini bir cevap vermek için yazmadım. Çünkü bazı cevaplar insanı susturur; bazı sorularsa bir ömür boyunca konuşmaya devam eder. Bu kitapta kalan da belki tam olarak budur: söylenmiş kelimelerden çok, onların ardında susmaya devam eden şey.

Okuyan, bu dizelerde kendi yarasına, kendi sükûtuna ya da kendi çilesine rastlarsa; o andan sonra bu şiirler yalnız bana ait değildir.

Yavuz KAYA

وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خُلُقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ

“Göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler...”

Âl-i İmrân · 3/191

“İnsan bazen cevabı bulamadığı için değil, cevabın
içinde kendini kaybettiği için düşünür.”

I · FİKİR

Kördüğüm

EŞİK

Kördüğüm

Düşünce, insanın kendisine açtığı en uzun yoldur. Başlangıcı bellidir belki; fakat vardığı yer hiçbir zaman kesin değildir.

Her soru zihinde küçük bir çatlak açar. İnsan o çatlağı kapatmak için düşünürken, çoğu zaman onu daha da derinleştirir. Çünkü hakikat, yalnızca bulunan bir şey değildir; insanı bulduğu yerde eski hâinden çıkaran bir kuvvettir.

Fikir önce meraktır. Sonra şüphe olur. Ardından hüküm ister. Fakat her hükmün gerisinde yeni bir soru bekler.

İnsan böylece düşüncenin sahibi olduğunu sanırken, bir vakit sonra düşüncenin kendisine ait olmadığını fark eder.

Artık düşünen insan değildir yalnızca. Fikir de insanı düşünmektedir. Ve kördüğüm tam orada başlar.

FİKİR ÇİLESİNDE

*Fikir çilesinde kan ter içinde yüreğim,
Aldığım bütün ahlar boğazımda bir düğüm.
Bir hükme varmak için geceleri tüketirim;
Her cevabın ardından fikrim yine kördüğüm.*

*Zaman hırsız değildi; ben ömrümü bahşettim,
Ulaşılmaz menzilimmiş meğer kendi benliğim.
Gönlüme her düşeni bir bir fikrime kurban ettim;
Beni sende, seni bende aynı soruda tükettim.*

*Sus zamanıdır şimdi; sustum, keder eksilmedi,
Lâl kelimelerimde şikâyetim dinmedi.
Geceye üşüşenler fikrimin gölgeleriydi;
Firkat senden değildi; beni benden eden fikirdi.*

*Ya al beni... ya beni bana ver!
Seni sana bıraktım; sendeki beni de ver.
Beni benden ayıran sen misin, fikrim mi?
Ya al beni bütünüyle... ya beni bana ver!*

*Kalabalıklar çoğaldı içimde; ıssızlığa saklandım,
Yalan gülümsemelerle kendimi bile aldattım.
Ne seni suçlayabildim ne kendimi akladım;
Sana sorduğum her şey dönüp beni sorguladı.*

*Ne senden vazgeçebildim ne kendime dönebildim,
Her düşüncem ayrılıkla dönüş arasında kaldı.
Bunca sancı senin miydi, fikrimin mi, bilemedim;
Beni sen mi, içimde kurduğum pusu mu yıktı?*

*Her sancı bir cevap mı, her cevap yeni sancı?
Fikir mi gamı doğurur, gam mı büyütür fikri?
Ben düşünceye düştüm; kendi hükmümde tutsağım,
Sen bir kıvılcım mıydın, yangını ben mi büyüttüm?*

*Seni mi aradım bunca zaman, kendimi mi sende?
Giden sen miydin gerçekten, kalan kimdi bende?
Seni sana bıraktım; ben bana dönebildim mi?
Yoksa senden vazgeçerken kendimden de mi geçtim?*

*Ya al beni...
Ya beni bana ver!
Seni sana bıraktım;
Şimdi beni bana ver...*

*Zaman hırsız değildi...
Ömrümü ben bahşettim.
Seni kaybettim sandım;
Meğer ben benden gitmişim...*

ZAMAN HIRSIZI

*Düşünce akla dertli düşünce,
Bir kıvılcım yanıyor ta derinlerde.
Dert deryası aklıma düşünce,
Bir tohum bitiyor ta derinlerde.*

*Ve vakitsiz gelen zaman hırsızı,
Çalıyor ömrümden, çalıyor kara...
Tam bitti derken, tükenirken sızı,
Derinden karalıyor, açıyor yara...*

*Ne akıl kâr ediyor bu amansız kavgada,
Ne yürek susmayı biliyor ister istemez!
Küllense de umut şu yalan dünyada,
Kendi ateşini buluyor ister istemez!
Kendi ateşinden doğuyor ister istemez!*

*Ey zaman hırsızı, vermesen keder,
Bırak bir başıma kendi sessizliğimle.
Yüklediğin dertlere desen de kader,
Vaktini yitirir an, kalırım kimsesizliğimle.*

*Sırdaş düşünceler hissi saklarken,
Dilime dökülüyor öyle âşıkâr.
İşlenen günahları bir bir aklarken,
Kim bilir geriye ne kalır, ne kadar?*

*Ve vakit tükenirken derdine gebe,
Kendi kendini doğuruyor vakte inat.
Nasibini arıyor düşe kalka yine,
“Ya nasip,” deyip yürüyor sessiz ve rahat.*

*Sabır derken çatlıyor sabır taşı,
Yine de yalvarıyor dilsizce.
Dile düşünce o eskinin tadı,
Bir kalem çekiyor öyle sessizce.*

GEÇMİŞ-MEÇMİŞ

*Akla düştü geç vakit, unutulmuş muahhar,
Düşledikçe depreşir, akıldaki iştihar.
Dara çekilir zaman, uyku olur intihar,
Zaman vakte kor olur, geçmiş ile muhabbet;
Geçmiş meçmiş birlikte, hakkımda eder gıybet...*

*Sakladığım sırların, hepsi bende giriftar,
Acı, keder bırakmaz, bâkî kalır emektar.
Mutlu olmak hayalim, istemez ki bir miktar,
Zaman vakte zar olur, sanki benle karabet;
Geçmiş meçmiş üstüme, boca eder musibet.*

*Acının yongasına, edivermiş kesedar,
Bakiyesi bendedir, fikre olmuş kasadar.
Kötülük bende bâkî, iyiliğe hissedar,
Zaman vakte har olur, ateş ile rekabet;
Geçmiş meçmiş harlıyor, geleceğe ukubet.*

*Bekledikçe büyüdü, acı bende istihzar,
Yitik kaldı umudum, unutulmuş bergüzar.
Solan günün eyvahu, beklenmeyen intizar,
Zaman vakte yar olur, acısına niyabet;
Geçmiş meçmiş darlıyor, karanlığa mehabet.*

*Ve vakit tükenirken, zaman oluyor bizar,
Geçmiş tükeniyorken, meçmiş kazıyor mezar.
Tüm acılar ayakta, bekliyor bende ihzar,
Zaman vakte dar olur, şimdi her anım gurbet;
Geçmiş meçmiş ağlıyor, geleceğime rahmet...*

FİKRİMİN PAYİTAHTI

*Fikrimin payitahtıydın dün gece,
Kelime, satır satır kapıkulu.
Kazan kaldırırken, “Lâ” derken hece,
Can bile ölümü ister arzulu...*

*Sabaha ermeyen puslu cümleler,
Adını zikreder hiç usanmadan.
Bir hüküm beklerken yorgun geceler,
Sensiz de doğarmış ufukta zaman.*

*Ne senden bir haber,
Ne benden bir nidâ.
Sessizlik, sessiz bir rehber...
Akılda kalan en son vedâ.*

*Git, artık ardına bakmadan git!
Bende kalan seni ben uğurlarım.
Geçmiyor artık bendeki vakit,
Sende kalan seni ben ağırlarım.*

*Git, artık kendini benden azat et!
Ne âhım peşinde ne intizârım...
Dert, keder birlikte ederken düet,
Âhı sana değil, bana yazarım.*

*Fermanın geçmiyor artık gönlüme,
Mührünü söktüğüm o eski defter...
Düşerken gölgenin izi önüme,
“Dememek” için dilime vururum neşter.*

KİM BENİ DİNLEYECEK?

*Gece, sırların yatağı,
Düşünceler sere serpe.
İnadına akıl zoru istiyor,
Düşlüyor tafsilatıyla geleceği.*

*Ve tahsil edilen acıların
En acı yeri...*

*Dil susmaya mahkûm,
Seçenek tek: sükûnet.
Denilecek çok şey var, lakin
Kim beni dinleyecek?*

*Bu ölüm sessizliğini
Kim diriltecek?
İçimde susturduğum sesi
Kim işitecek?*

*Göz, ufkun en izbesini
Gözlüyor umut ile.
Umut ne bir dirhem koklatıyor
Ne de serin gölgesini.*

*Bünye alışık değil, garipsiyor
Mutluluğun nefesini...*

*Solmaya mahkûmdur gül,
Bülbülün gülümsemesi.
Goncasını sarartır ruhta
Aykırı her kelimesi.*

*Acıyı ruh deruhte eder,
Gül duymaz inlemesini...*

*“İç çekme,” der akıl;
Uyulsa hiç çekilmez.
Çekilmez iç çekmemek,
Göz kapağı eğilmez.*

*Ve akıl tutsak hissiyatlara,
Söz dinlese üzülmüz...*

*Denilecek çok şey var, lakin...
Kim beni dinleyecek?*

ÇIKMAZ SOKAK

*Girdiğim her yol çıkmaz sokak,
Peşime takılır sessiz gölgeler.
Dert bana râm, her gün uğrak,
Alıp teselliyi benden yele verdiler.*

*Aklımda oynasır izansız fikir,
Ruhu en derinden bine böldüler.
Dilde tüy biter, sabır tek zikir,
Alıp gönlümü kora verdiler.*

*Nasihat dinlemez izansız akıl,
Bende sır olanları bile bildiler.
Düşünüş yorucu, getiri sakıl,
Alıp gönlümü kora verdiler.*

EN GÜRÜLTÜLÜ KAYBOLUŞ

*Zifiri karanlık ninniler söylerken kendine,
Zemheride ter döker, titreyen sokak lambası...
Gölgem kendi aslını inkâr eder yol ortasında,
Gündüzü bekler gece... En ağır nöbet sırası.*

*Yorgunluktan göz kapakları düşerken gecenin üçüne,
Bir kedi sessizliği sağır eder uykuyu...
Gün ıdı bak... Aydınlık örterken her şeyi,
En çok güneşte büyür yalnızlığın korkusu.*

*Güneş yalan söyler elbet, karanlık asıl sırdaşım,
Aydınlığın ortasında kendi gölgemle savaştım.
Ne geceye sığabildim, ne gündüzde bir yerim var,
Kör bir araf nöbetinde kaybolmaktır tek telâşım.*

*Kavuşmak için ölmesi gerek gecenin!
Gündüzün rahminde ebedî bir yok oluş...
Bir nefes kadar yakın, sonsuzluk kadar uzak,
Var olmak dediğin en gürültülü kayboluş!*

*Gece tükendi artık, gölgeler sığındı sinesine,
Yorgun gece, gündüzden dalıverdi uykuya.
Ama ben tükendim diyemem...
Ruhum çekildi bu ışıksız pusuya.*

*Gece gündüzü arar, gündüz geceye sürgün...
Ruhum gündüzden dem aldı, geceye kanar.
Karanlıkta uyanık, aydınlıkta kördüğüm...
Bir ben kaldım gecenin gündüze vardığı yerde.*

*Ben nöbetteyim...
Ruhum nöbette...*

KÖREBE

*Gözünden düştüğüm kadar
İncitmedi dillere düşüşüm.
Gölgenin gölgesine sığındım,
Bir gece vakti...*

*Adımı senden sakladım,
Kendime sustu dönüşüm.
Senin gözünden düşerken,
Kendime de yetişemedim.*

*Sol yanım sancısı ne ki;
Asıl sen aklımdaki raksı gör...*

*Hangi yana dönsem sen,
Hangi yana kaçsam kör.
Dünya bütün yüzleriyle açık,
Bir tek senin yüzün mühür.*

*Ve kör karanlık ayan beyan,
Oynanıyor körebe...*

*Kim saklanan, kim arayan,
Kim kaybeden bu gecede?
Ben seni ararken meğer,
Kendim yitmişim içimde.*

*İçime çektikçe pişmanlığı,
Tüm mutluluk istifra.
Ve cenk sevdanın taassubuna
Son verecek...*

*Ne galibi var bu cengin,
Ne de mağlubu âşikâr.
İki can vermişiz aşka,
Hangimiz kaldı sağ, söyle?*

*İnan yalanıma, bin yemin,
Son çırpınışı sol yanın.
Madem tüm çabalar nafîle...*

*Ne sen beni bulabildin,
Ne ben senden gizlendim.
Aynı yerde kaybolduk da,
Birbirimize rast gelmedik.*

*Kal sağlıcakla...
Güle güle...*

YANLIŞ HAYAT

*Bir bilmece bu hayat,Çözülmez akıl kârı.
Cevabı biliyorum,Ben aşağı yukarı...*

*Hayat bir oyun sahnesi,İlk bölüm yaşam.
Gündüzü göremedim ki,Her anım akşam.*

*Çöküvermiş üstüme,Bir acayip melânet.
Fısıldar kulağıma:“Biraz daha metânet...”*

*Yanlış hayata ortak olan,Yalnız kalırmış elbet.
Hayat cana külfet olur,Nefes alışsa zahmet.*

*Sorgu sual etmeden,Gönderdiler sürgüne.
Yarının vebalini,Çektirdiler bugüne.*

*Sorsalar nedir ki bu?Dudak büküyor fikir.
O düşünüyor aklıma,Dilimdeki tek zikir.*

*Su gibi geçti hayat,Yaşadım bölüm bölüm.
Heybem tamtakır şimdi...Hoş geldin, güzel ölüm.*

SON SLOGAN

*Paslı fikir saplı durur zihinde,
Akıl yitik, belki kalmış rehinde.
Âkil susmuş; akıl, fikir bir hinde,
Necip azil, necîse olur rağbet;
Gerçek ebettedir, bugünün gurbet.*

*Anlamı kalmazsa eğer siyâkın,
Kâr etmez elbette hisli sibâkın.
Ten durur yerinde, vicdan firâkın;
Bir karış topraktan nasipsiz himmet,
Ölçü ebettedir, bugünün zahmet.*

*Kâr kalmaz yanına mücrim bezirgân,
Nefsini edinir nasıl hâcegân?
Her kişi niyetinedir en son slogan;
Ölüm değildir ki; ölene zulmet,
Ölmeden bilinmez kadir ve kıymet.*

*Dediler: “Bu dünya senin payına.”
Bin hisse kalacak bir alayına.
Pâyidar kalacak, gir sarayına;
Yazılırsa bir gün sonsuza nöbet,
Yaşayan ölüler, ervâhla sohbet.*

Her kişi niyetinedir...

En son slogan...

وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً

“Aranızda sevgi ve merhamet var etti.”

Rûm · 30/21

*“İnsan sevdiğinde bir başkasına değil, o başkasında
büyüttüğü kendi sonsuzluğuna bağlanır.”*

II · SEVDA

Gölge

EŞİK

Gölge

Sevda, iki insan arasındaki mesafeden çok, insanın kendi içinde açılan boşlukla ilgilidir.

Bir yüz gelir, bir ses dokunur, bir bakış hafızaya düşer; sonra insan o küçücük ânın çevresine koca bir âlem kurar. Sevilen, zamanla yalnızca bir insan olmaktan çıkar. Umudun, eksikliğin, korkunun ve geleceğin sûretine dönüşür.

Belki de bu yüzden ayrılık yalnızca birinin gitmesi değildir. İnsan, sevdiğiyle birlikte kendisinde kurduğu bir ihtimali de kaybeder.

Giden uzaklaşır; fakat gölgesi kalır. Ve bazen gölge, sahibinden daha uzun yaşar.

Sevdanın en ağır tarafı kavuşamamak değil, insanın kendi içinde büyüüttüğü o gölgeden çıkamamaktır. Çünkü bazı aşklar biter. Bazı gölgeler bitmez.

BİR GÖNÜL MUHABBETİ

*Kapından ben diledim gönül muhabbetini,
Diledim de beni bir dilenci zannettin.
Görmezden gelip geçtin gönül asaletini,
Hor görüp ruhumu ıssıza sürgün ettin.*

*Şimdi bu avaz avaz sükûnun ortasında,
Kendi mahkememde yargılarım gölgemi.
Bir yudum vefa ararken taş avlusunda,
Sen en derin sulara terk ettin bu gemiyi.*

*El açan mı yoksuldur, yoksa vermeyen mi kör?
Hiçliğin aynasında dur da sûretini gör.
Ateşi kim harladı, külü kimler savurdu?
Ben senden ne istedim? Bir gönül muhabbeti.*

Onu da çok gördün ya, şimdi vicdanına sor...

*Senin sürgün dediğin, ruhun asıl yurduymuş,
Ayaz vurmuş gecenin koynuna düşerken ben.
Bana sunduğun zehir, meğer şerbet görünmüş,
Manası tükenen o diyarlardan göçerken ben.*

*Sanma ki ben yitiğim, terk ettiğin diyarda,
Varsın herkes terk etsin, bir başıma kalsam da.
Ne ateşin yakar beni, kaldığım bu arafta,
Ne külün söner bende, karışsa gözyaşıma.*

*Ben de kestim umudu o çürük limanlardan,
Her veda bir mertebe, her gidiş bir sır şimdi.
Sıyırdım sûretimi duyduğum yalanlardan,
Yalnızlık en hakiki, en ebedî yâr şimdi.*

*Ben senden ne istedim?
Bir gönül muhabbeti...*

*Onu da çok gördün ya...
Şimdi vicdanına sor.*

SERZENİŞ

*Ey, iki gözüm...
Gönlünde halvetim.
Gözlerin sessizce akıp,
Aklımı şimdi yetim.*

*Yapayalnız bırakıp
Gittin hayallerimde.
İstifra eder özüm...
Kaldım viranelerimde.*

*Ey, masum yüzüm,
Ahdime vefa.
Çöz iplik iplik yüreğimi,
Dön bu defa.*

*Ters düz ettin benliğimi,
Çatma kaşlarını ufka.
Tebessümün çözüm...
Bir kez dönüp de bak bana.*

*Ey, tek ikrarım,
Dile pelesenk adın.
Ve son radde ölüm...
Beni benden geçiren kadın.*

*Fikir kündede şimdi,
İki büklüm.
Yerle yeksan ömürde
Hezeyan kaybolur, öbür yarım.*

*Ey, dilde ezberim,
Unuttum tüm lehçeleri.
Pas tuttu akıl düşlemekten,
Kara çalıyor fikrime müfteri.*

*İnkârında ten terlemekten,
Tüm suçlar bende deruhte.
Kan içinde dizlerim...
Yine adın düşer sükûnete.*

*Ey, kara zalim,
Nazlı nazlı zulmünden bıçarem.
Ne uyku tutuyor gece,
Ne gündüze düşüyor cemrem.*

*Unuttu aklı sihirli hece...
Sen kimdin sahi?
Ey, ay beyazı,
Düşüyor toprağa mecâlim.*

*Ey, yorgun âsitâne,
Yedi tepende sağanak gözyaşı.
Kezzap düşler işliyor uykuma,
Bir ses gaipten: "Yükü sen taşı."*

*Doğdurma güneşi
Yedi tepe ufkuma.
Kör bak geceye, geleceğe, sevgiliye...
Ölümün bile olsun âmiyâne.*

*Ey, inci tanesi,
Gök kubbede yıldız kayıyor.
Bir dilek tut gözyaşlarımdan;
Ay, güneşle saklambaçta seni arıyor.*

*Ve tanyeri gözlerim,
Dün geceden inim inim ağlıyor.
Camdaki pus düşüyor,
Künyesi okunmadan kayboluyor.*

Ve...

*Ey, ıssız gece,
Bir kenarda ağlaşıyor gelecek.
Gözlerin yazıyor arzuhâlimi,
Gün bitse ne fayda, yarın gelecek.*

*Bakışların karalıyor istikbâlimi.
Ağlamak tek çare...
Lâkin yok gözyaşı.
Dilde tek bir hece:*

Gel...

*Kaybettiğim
Gece yarısı...*

GÖZLERİMDE VİRAN

*Kör noktasındayım seyrinin,
İzliyorum gözlerini...*

*Bir mim gibi saklıyım
Bakışlarında...*

*Serkeşliğin aklıma râm olur,
Gönlüme ferman...*

*“Yaz,” der gözlerin geleceğimi,
“Sil,” der utanmadan geçmişimi...*

*Yitikliğin deryasında,
Ve derdinin derdinde...*

*Kurumuş gönlüm,
Gözlerinde...*

*“Gel,” desen mecâl yok;
Düşüverdim en derinine...*

*Sır vermez elâ gözlerin,
Serden geçirir bakışın...
Bir kere değse gözlerime,
Kim toplar bu viranı?*

*İki damla gözyaşı...
Düşer sineme cayır cayır...
Gözden ırak olur gözlerin...
İçim yanar cayır cayır...*

*Sen gidersin...
Gözlerin kalır...*

*Ve gözlerimde...
Viran...*

*Aklım yerinden oynar,
Yüreğimde zelzele...*

*Gözlerin izanı zorlar,
Okunur cümle cümle...*

*Mahyasında ağırlar,
Kaçamak bakışlı hile...*

*Bir bakışın düşer içime,
Dilim tutulur yine...*

*Ve hey, gül yüzlü güzel...
Derdime eklediğin ne ki?*

*Aklım başımdaydı evvel,
Yine yeniden seni der ki...*

*Ey hüznümü dillendiren gazel,
Lâl olan dilim de der ki:*

*Kör noktasındayım seyrinin...
İzliyorum gözlerini...*

*Sır vermez elâ gözlerin...
Bir bakışın serden geçirir...*

*Sen yoksun...
Gözlerin kalır...*

*Ve gözlerimde...
Viran...*

*Ben benden geçerim...
Aklımda sen...*

Aklımda gözlerin...

*Ve gözlerimde...
Viran...*

BİLEMEDİN

Bilemedin...

*Gece nakşını işlerken karanlığa,
Meşkindeydi Hüthüt sessizliğin.
Bir kalem, bir kâğıt ve yalnızlığım vardı;
Kimsesiz...
Ardına kadar aralamışken geçmiş,
Seni sayıklıyordu hüzmenden gecenin.*

Bilemedin...

*Seher vaktine sen adını vermiştim.
Geceye sen, gündüze sen, güne sen...
Aklımı dara çekerken düşünüş, sen.
Son dileğim sendin; derdim, dilimden dökülen,
Sen oluyordu âmin demeden önce.*

Bilemedin...

*Hayalinle gölge oyunundaydı sûretim.
Hayy-i Hak... cüssem yerle yeksan.
Avuçlarımda ismin yazarken göğşe doğru,
Ve resmederken gökyüzünde ismini,
Bir âsi rüzgâr kovalıyordu bulutları güneşe.
Sen yazıyordu ay ışığı bulutlara.*

Bilemedin...

*Bir kucak mesafesindeydi sevdam.
Sarılısam dünyaya boğulur, derdim...
Gözyaşlarım kefenlenirken gamzelerinde,
Firar ediyordu bir bir göğsünden vicdan.
Sen akıyordun hıçkıran gözlerimde.*

Bilemedim...

*Kelebeklerin bir günlük ömrü olduğunu.
Sen kokarken bahar,
Ve çiçekler soluyordu ihanetinden.
Sen oluyordu hiddetim.
Avuçlarken resmini,
Sus kokuyordu adın sessiz sûretinde.
Sen oluyordu nefretim...*

HAYAL

*Vedasına kör olmuş, bekliyorken kavuşmak,
Kavuşmak sırlı simya, yâr güler vedasına.
Sılasına yazılır, hayal olan kavuşmak;
Kavuşmak ne zor işmiş, âh eder sılasına.*

*İncinen bahtıma ben hayal ederken umut,
Umut sade hayallik, bahtımızda incinen.
Beklenen şey mutluluk, der ki: “Onu da unut.”
“Unut,” der hayalleri, ben bahtımı beklerken.*

*Kavuşmak hayal midir, güne düşen düş müdür?
Geceye düşen düşün yoksa bir dönüş müdür?*

*Vedasındadır ömür, düşe düştü hayalin;
Dönme ne olur şimdi, akla düşsün meyalin.*

*Gölge oyunu şimdi gönle düşen hayalin,
Hayalin düştü şimdi, Hayy-ı Hak oldu gölge.
Meyalin derde keder, gönle düşen hayalin;
Hayalin meyal olur, meyalinse hayalin.*

*Kelimeler ard arda, sıra sıralı virde;
Virde gelir mi kelâm, çınlarken kelimeler?
Dinler aşk ile gönül, derman olur mu derde?
Derde derman olmasa, derdin derdini dinler.*

KATRE-İ MÂTEM

*Sen bir söz söyledin, ben ahit sandım,
Sen bir oyun kurdun, ben kader bildim.
Sen geçip giderken ben sende kaldım,
Sen mevsim sanmışsın, ben ömür sandım.*

*Vicdanı olana katre-i mâtem,
Satılır sevda da, adı aşk olur.
Sadık kalan eder bin türlü kasem,
Gidenin ardından sevda meşk olur.*

*Sen suyu sakladın, ben çölü içtim,
Sen sustun, sessizliği ben söz sandım.
Sâkî gurbet sundu, ben sıla sandım,
Sen bir pranga taktın, ben ziynet sandım.*

*Ben seni aşk bildim, sen meşk mi bildin?
Ben benden geçerken sen beni sildin.
Adına aşk dedin, sevdayı sattın,
Ben sende can verdim, sen bende bittin.*

*Sen hicrân bıraktın, ben miras sandım,
Gönlümü harc ettin, ben vefa sandım.
Vicdanı ıssız çöle sen mi sürdün?
Sen bir yol bildin de ben menzil sandım.*

*Vuslat sana helâl, bana mı haram?
Beyhûde beklemek bana mı düştü?
Ayrılığı bana mı ettin ikram?
Yalnız derin bir âh dilimden düştü.*

*Ben seni aşk bildim, sen bir meşk bildin,
Bir ömrü bir gecede terk eyledin.
Adına aşk dedin, sevdayı sattın,
Ben sende can verdim, sen bende bittin.*

*Sen mevsim sanmışsın...
Ben ömür sandım...*

*Sen beni unuttun...
Ben seni andım...*

*Sen benden geçmişsin...
Ben sende kaldım...*

HAFIZA KAYBI O GECEDE

*Ağır ağır ilerledim sokaklarında,
Kokunun sindiği yerleri gezdim...
Karanlık gecenin sessizliğinde,
Ayak izlerinden seni izledim.*

*Beklemek... ve sabırsızca sonsuza kadar.
Saklanmak... ve korkusuzca ıssıza kadar.
Ve heyula düşer; korku verir o üç harf...
Aklını yitirmekmiş meğer, ussuza kadar.*

*Sen aklıma düşeli,
Gönül hep üç beş nöbetinde...
Ezberin kaldı bende;
Hafıza kaybı o gecede.*

*Ussuza kadar yolun var şimdi...
Aklını yitirmiş bir hâlde bekler.
Ve ıssıza kadar yolun...
Yolun üzerinde beklerken...*

*Gözlerinin mahyasında hüznünün gölgesi,
İninde saklıyken ardı hadsiz düşünceler...
Aklımda gözlerin şimdi;
Şimdi sadece düşünüyü heceler.*

*Ve kızarıırken gökyüzü...
Kızıl kıyamet;
Yangın yeri sanki...*

*Bir an kapat gözlerini,
İçime düş...
Bak, nasıl yangın ki.*

*Ve ömür bitiyor sokaklarında...
Ağır ağır ölüyorum,
Üzerime sinen yalnızlığınla...*

*Ve ömür bitiyor,
Sen ömrümün ortasında...
Ve akseder,
Karanlık gecenin sisli aynasında:*

*Ne kadar küçükmişsin meğer...
Görmüşüm seni
Gönlün dev aynasında.*

*Ve son deminde gönül demlenir,
Sen aklımdan düşerken...*

*Vedan nöbetimi sonlandırır,
Ezberini bozar gönül...
Hafıza kaybı o gecede.*

EZBERİMDESİN

*Ezberimdesin hâlâ,
Hafıza kaybı gecelerde.
Hiç gün yüzü görmemiş en ağır gerçeğimsin,
Düşünceler çelik çomak oynar beynimde.*

*Şu ıssız, şu viran,
Şu dertli yüreğime inat...
Çekilen tüm dertler sallanır
Düşünce darağacında.*

*Ve içimdeki mahkûm huzur,
Müebbet yemiş.
Kör kuyulara atılırım
Bir Yusuf misali.*

*Madem uğramaz oldu
O teselli kervanları;
Dildeki her bir vurguna
Bin küfür dökülür içimden...
Yeter artık.*

*Ya atın siz de ne varsa üzerinizde bu kuyuya,
Ya da çekip alın beni;
Bu derin, bu sağır,
Bu zifiri zindandan.*

*Ezberimdesin yine,
Hafıza kaybı gecelerde.
Ve yokluğuna attığım
Her umursamaz adım...*

*Ama işte o gece,
Zihnimde bana o son ezberi bozduran,
Dudağıma binbir küfür dizdiren
Sen var ya...*

*Zaman arsız bir cellat gibi
Bekler başucumda.
Kestiğim her umut, inatla
Filizlenir kanımda.*

*Sussam, içimdeki o çılgılık
Sağır eder cihanı.
Konuşsam, paramparça harfler
Kanar dudağımda.*

*Bundan böyle
En dibe vursam,
En karanlığı da kuşansam...*

*Kör bir kuyuda kalmak değil be nankör,
Büsbütün kör olsam...
Ve artık yeter.*

*Bırakın gömüleyim
Bu sahipsiz hatıralara.
Kimsesiz bir gölge gibi kalayım
Kendi arafımda.*

*Sen zihnimde çivili
O en acı yangınımsın.
Külümü savursalar da,
Ateşim kalır avucunda.*

*Ya atın siz de ne varsa üzerinizde bu kuyuya,
Ya da çekip alın beni;
Bu derin, bu sağır,
Bu zifiri zindandan...*

KEFENSİZ SEVDA

*Canımın tözüne çizdiğin resmi,
Zamanın küfüne kurban mı kıldın?
Hangi sağır rüzgâr unuttu cismi,
Beni bir nefeslik mühlet mi bildin?*

*Sırça saray değil, harabe gönül,
Bir kırık ahitle bendini yıktın.
Göğsümün çölünde savrulur külün,
Gözümün ferinden sessizce çıktın.*

*Aşkı mengenede sıkı bu devran,
Dilsiz bir sükûtu dert diye sundun.
Berzahın ipinde sallanır kervan,
Sen kendi kuyunda vefayı boğdun.*

*Varlığım, yokluğun eşiği oldu,
Hangi dilde susar bu kanlı avaz?
Ezelden biçilen o hil'at soldu,
Kefensiz sevdaya kılınmaz namaz.*

*Aklın şirazesı koptu yerinden,
Nisyân kuyusuna attın adımı.
Ruhun mihverini söktün derinden,
Hangi kör terazi sildi andımı?*

*Sûret zindan oldu, ayna yarıldı,
adem girdabına savurdun beni.
Zamanın boynuna urgan sarıldı,
Kendi yangınında kavurdun beni.*

*Dilsiz bir feryatla yarıldı sine,
Hangi sır taşırdı bunca zevâli?
Bin yıllık ahdimi sürdün engine,
Hiçliğe mühürlü ettin ahvâli.*

*Göğsümde kilitli kaldı o esrar,
Mizanın dilinde eridi kelâm.
Kâinat unuttu, sustu cümle yâr;
Vefasız sevdaya verilmez selâm.*

SESSİZ GECE

*Vuslatında dinecekse günahkâr kederim,
Bir teselli bulurum, kendimce derim kaderim.
Akıl yerinden çıksa, inanmasa da gözlerim,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.
Geçmişten vazgeçtim, geleceğim sana teslim.
Düşünceler tarumar, düşünemez aklıselim;
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Gölgede kayboluyor unutulmuş sûretler,
Duvarlarda çoğalıyor söylenmemiş cümleler.
Uzaklardan geçip gider bilinmeyen gölgeler,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Pencerenin önündeyim, şehir uyur derinde,
Bir yabancı gibi kaldım kendi evimin içinde.
Tüm yolları tüketmiş bir yolcuyum yerimde,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Yanıma gelsen de beni sessizce karşılasan,
Yorgun düşen kalbimi bir bakışta anlasan.
İçimdeki fırtınayı usul usul sustursan,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Yalnızlığı bu gece bir dost gibi çağırdım,
Kapanmayan defterleri önüme tek tek yığdım.
Ne kendimden kaçabildim ne dünyaya sığdım,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Şakaklarım zonklıyor, ağırlaşmış hayalim,
Ne anlatacak sözüm var ne dinleyecek hâlîm.
Karanlıkla yan yana, sessizlikle hemhâlîm,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.
Ben geçmişî susturdum, adım kalmadı hece.
Düşünceler tarumar, içim olmuş bilmece,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.*

*Sar beni bu gece,
Sessizliğinle sar.
Ne bir günah ne bir arzu,
Yalnızca sessiz bir hâl.*

*Sar beni bu gece,
Bütün ışıkları söndür.
Kalabalıklar içinden,
Beni kendime döndür.*

*Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece.
Ben geçmişî susturdum, adım kalmadı hece.
Düşünceler tarumar, içim olmuş bilmece,
Sar beni bu gece, sessizliğinle ey gece...*

GİTME SESSİZCE

*Sükûnet aklın tek seçeneği,
Dil darağacında son nefesinde.
Nasibine ulaşmak gönlün isteği,
Can çıkmanın son arifesinde.*

*İzânı zorluyor düşüncelerim,
Çıkamaz sokak, verilen tek adres.
Tikanır, denilmez kelimelerim,
Acıyla sırtlıyor en son nefes.*

*Bir sözün kalmışsa söyle de gitsin,
Bu suskunluk artık yeter, bitsin.
Kalacaksan kal da ömrüm dirilsin,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Sessizce geldin, sessiz geldin,
Gönlümde bir ömür yer eyledin.
Madem ki yolcusun bu hikâyenin,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Bir kelâm bırak da can bilsin niye,
Hangi günah yazıldı bu sevgiye?
Ben razıyım kedere, razıyım çileye,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Tek düşünce bilinmeze ulaşmak,
Her adım sonunda büyük pişmanlık.
Gönle düşen olmazlara alışmak,
Sevgi, sevgi... sadece bir anlık.*

*Ele veriyor suskunluęu velâkin;
Umut, en son umut beklenir nice.
Sessizce geldin, sessiz geldin,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Bir kapı kapanır, içimde yankı,
Bir vedan eksik, bir de son hakkı.
Dilimde düğündür yarım kalan âhı,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Ne ben sorabildim ne sen söyledin,
Hangi rüzgâr aldı seni elimden?
Bir bakış borcun var hâlâ gözlerimden,
Gideceksen bari gitme sessizce.*

*Gideceksen bari...
Gitme sessizce...*

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

*“İnsanlar, ‘İman ettik’ demeleriyle bırakılacaklarını ve
sınanmayacaklarını mı sandılar?”*

Ankebût · 29/2

*“İnsanı yıkan şey düşmesi değil; ayakta sandığı yerin
aslında çoktan çökmüş olduğunu fark etmesidir.”*

III · KIRILMA

Enkaz

EŞİK

Enkaz

Her kırılma bir anda gerçekleşmez.

Bazı şeyler sessizce çatlar. Güven önce inceler, sonra eksilir; umut önce yorulur, sonra susar. İnsan hâlâ ayakta olduğunu sanırken, içindeki yapı çoktan çökmeye başlamıştır.

Enkaz dediğimiz şey yalnızca yıkılanlardan ibaret değildir. Altında kalan ihtimaller vardır: söylenmemiş sözler, gecikmiş vedalar, boşa çıkmış inançlar ve bir daha aynı biçimde kurulamayacak hayaller...

İnsan enkazdan çıktığında eski insan değildir artık. Bazı parçalarını orada bırakır.

Fakat kırılmanın garip bir hakikati vardır: İnsan ancak dağıldığında, kendisini hangi parçaların meydana getirdiğini görebilir. Bu yüzden her yıkılış yalnızca son değildir; bazen insanın kendisine dair ilk hakiki bilgidir.

BEKLENTİ

*Suskunluktan önce...
Bir hayale sığınmamdı.
Kendimi ona adayınca,
İçimde çılgılık çılgılık sustum.*

*Büyüdü içimde hüsrân,
Unuttum kendi gerçeğimi.
Meğer “gel” diye çağıran,
Yazıyormuş kaderimi.*

*Aklım kendi içinde tutsakken,
Karanlıkta umut arıyor hayal.
Kâbus tam karşımda dururken,
KörEbE hâlâ bir çıkış arar.*

*Bil ki en çok dayandığın yer,
En çok vurulduğun yerdir.
Hayal ettiğin kâbusa döner,
En büyük umut, en ağır yüküdür.*

*Beklentisi büyük olanın
Yıkılışı da gürültülü olur.
Hayal ne kadar yükseklerdeyse,
Düşüşü de o kadar ağır olur.*

*Beklentisi büyük olanın
Sessizliği fırtınaya dönüşür.
İnsan en çok inandığı yerde,
Kendi içinde yıkılıp savrulur.*

*Gerçeklerden kaçıp,
Hayalin koynuna sığındım.
Sığındıkça kayboldum,
Kayboldukça sarıldım.*

*Şimdi kendime soruyorum:
Ben miydim o hayali besleyen?
Yoksa büyüttüğüm o hayal mi
Beni içten içe tüketen?*

*İnandım, yanıldım.
Yanıldım, yine inandım.*

*Bağışladım, kırıldım.
Kırıldım, yine bağışladım.*

*Kaçtıkça yaklaştım.
Sarıldıkça kaybettim.*

*Seni büyüttükçe...
Kendimden eksildim.*

*Sustuğun kadar...
Devrilirsin.*

SİS PERDESİ

*Sermayem hep ziyanda, heybede dert yongası,
Ruhum artık fîrarda, kırılır prangası.
Yükle istediğini, âh dersem lâl olsun dil,
İçime düşen sırrın, dile düşer yankısı.*

*Dağıldı sis perdesi, göründü bak nihayet,
Açılan her kucakta saklıymış bir felâket.
Umut diye sarıldım, serapmış meğer her şey,
Bir ömür beklentiden geriye kaldı nefret.*

*Işığını arar iken, zifiri kucakladım,
Bir umut diye umut, ümit edip bekledim.
Umudum masallarmış, kurbanı oldum meğer;
Seni umut ederken, ben sende eksik kaldım!*

*Beni benden çalarken, bir alımlık nefeste,
Seni sende bekledim, gönül denen kafeste.
Masal bu ya, bekledim gökten düşen elmayı,
Bulamadım ki seni sevda denen adreste.*

*Kapandı kapılarım, kilit vuruldu sese,
Boşunaymış adanmak o vefasız hevese.
Hesabı kapatırken ömrün son sayfasında,
Sığınacak tek liman kalmadı bu piyeste.*

*Şimdi sahnede kaldım, tek başına bir insan,
Sahne seninle kalsın, yüreğim yerle yeksan.
Beklemek boşunadır, yine de umut katık,
Masal diye başladık, asılmış karabasan.*

*Söndü bütün ışıklar, bitti bu sahte oyun,
Büküldü son umudun, yere kapandı boyun.
Adını fısıldasam, boşluk yutar sesimi,
Dile düşen sükûnet, gönülse gayrimeskûn.*

YARGISIZ İNFAZ

*Yarım kalmış hayallerin rüyasında dolanır,
Bir yanın peşin sıra dolaşır,
Öbür yanın yangın...*

*Gecenin karasında kundaklanır gönül,
Şavkına düşen gölgelerde
Ufukta gözleri baygın...*

*Bir sorgunun arifesinde akıl perişan,
Düşünmeye bile mecâl yokken,
Ayrılık mı oldu sorguların?*

*Yaşanan suç mahalli, bir mazi hikâyesi;
Maktulü sen — katledilen ömür,
Hükümsüz kalır yargın...*

*Yangın gönlüme düşer,
Baygın bakışlarda.*

*Sorguların ne ki?
Yargılamadan hükmünü vermişsin
Nasılsa...*

*Bir itiraf eşliğinde dil mühürlü,
Sustuğun her kelime delile döner.
Gecenin şahidi yalnız bu gönül,
Küllenen yangın içimde büyür...*

*Zaman, mazinin avlusunda sürgün,
Her hatıra kapında bekleyen sanık.
Bir ömrün son celsesi kurulurken,
Hükme varır suskunluğun; gözlerin baygın...*

*Ve sebep...
Ve niyet...
Ve nihayet...*

*Yargılamadan
Hükmünü vermişsin
Nasılsa...*

KIRDIM KALEMİNİ

*Sen bende bir liman aradın,
Ben uğruna denizi yaktım.
Kendi yaram kanarken,
Senin yarana merhem çaldım.
Ne alan razı bu aşktan,
Ne satan bildi değerini.
Katili ağlayan bir cinayet bu;
Hükümünü sen yazdın, ben kırdım kalemini.*

*Kırık kalple zar atılmaz,
Vefa sahipsiz bu masada.
İhanet de bir hünerdir...
Yakışır ucuz sevdalara.*

*Şimdi defter kapandı;
Cehennem, içimde bıraktığın ateş olsun...
Mehrin, yüzünde bıraktığım gülümseme olsun...
Sen bende koca bir âhsın,
Ben sende ufak bir alıntı.
Bir ömürle silinmez,
İçimde kalan yıkıntı.*

*Kendi karanlığından kaçarken,
Benim güneşimden çaldın.
Sen yalnızlık korkusuyla,
Koskoca bir ömrü rehin aldın.
Çamurdan bir yüreğe,
Sığar mı sandın sadakat?
Bedeli ödenmemiş aşka,
Yakışır sadece firkat.*

*Gözlerimde bittiğin an,
Düşer masken lime lime...
Bir daha mı?
Tövbe, dercesine...
Söktüm attım o masalı sinemden;
Bundan böyle...*

Tüm Leylaların canı cehenneme!

*Cehennemin, içimde bıraktığın ateş olsun...
Mehrin, yüzünde bıraktığım gülümseme olsun...
Sen bende koca bir âhsın,
Ben sende ufak bir alıntı.
Bir ömürle silinmez,
İçimde kalan yıkıntı.*

GAMSIZ CELLAT

*Düşüncelerim uçurum kenarında,
Bir fikir gelse akla...
Belki düştüm, belki düşeceğim.*

*Düne ziyan gözüyle bakılıyor nasılsa;
Yarında kesinlik yoksa,
Bugünümü yaşayıp dünle ödeşeceğim.*

*Geç gelmişti zaten teselli, derdime durak;
Bir bir ezberde dünüm,
Bugünümü yarında pay edeceğim.*

*Sitem etmem artık, gayrı dilde sade sükûnet;
Dilimde tek bir ezberim,
Aklıma gelse de düşünmeyeceğim.*

*Sen, dünümün gamsız celladı sen,
İstersen hissi sen öldürsen,
Senden geçip yine sana geleceğim.*

*Ve “sus” diyor artık sol tarafım,
Dillendirme derdini artık;
Geceye dalıp gündüzü defnedeceğim.*

Bugünümü yaşayıp dünle ödeşeceğim...

KARANLIK YALANLAR

*Bakma sol yanında bir şeylerin kıpırdadığına...
Olsa olsa can verdiğinin delili olur.
Yaşatır en acısından ve fütursuzcasına;
Bazı şeyler ölürken daha fazla konuşur.*

*Sanma ki aldığın nefes yaşadığına delil.
Katlederken hissi, emeği heder...
İnsan bazen birini toprağa değil,
Kendi içinde hayatta tutarak gömer.*

*Geceye sığdırdığın her ne varsa
Saklı kalır sanıyordun, değil mi?
En derinine saklamıştım ben oysa...
Yerle yeksan ettin beni; değdi mi?*

*Varsın karanlığa sakla yalanlarını,
Gün doğsa da sana ne fayda?
Gerçeği görüp de isyanlarını
Güneşe anlatamayacaksın; ne fayda?*

*İnsan öldüğünü sustuğunda değil,
İçindeki ses kendisine ait olmadığında anlar.*

*Öyleyse bakma ardımdan artık.
Bir gölgeyim şimdi geceye düşen.
Gündüze feryat ve çılglık çılglık
Yaşanmış o yalanları bıraktık.*

*Her kalan yaşamış sayılmaz.
Her giden de ölmüş değildir.*

*Ve bazı sabahlar...
Güneş doğduğu için değil,
Karanlık saklanacak yer bulamadığı için başlar.*

*Bakma sol yanında bir şeylerin kıpırdadığına...
Olsa olsa can verdiğinin delili olur.*

*Çünkü bazı şeyler ölürken...
Daha fazla konuşur.*

VİRANE

*Hazan yeli vurdu, gülüm kurudu,
Kervan geçmez oldu, yolum kurudu,
Gözümünden dökülen, selim kurudu,
Viraneye döndü, benim gül bağım.*

*Kader değirmi, ömrümü ezdi,
Tabip yaram gördü, hâlimi sezdi,
Vefasız rüzgârlar, bağrımda gezdi,
Viraneye döndü, gençliğim çağım.*

*Felek sillesini, yüzüme çaldı,
Feryadım inledi, dağlarda kaldı.
Ecel uykusuna, hasretim daldı,
Viraneye döndü, solan yaprağım.*

*Celladın ipini, ipekmiş sardım,
Köz düşmüş ateşi, merhemmiş kardım.
Kör olan kuyuya, sevdâyla vardım,
Viraneye döndü, yıkık otağım.*

*Kefeni tenime, gömlekmış biçtim,
Akrebin yuvasın, meskenmiş seçtim.
Kendi kıyametim, koparıp geçtim,
Viraneye döndü, dumanlı dağım.*

*Sevda kadehinden, acıyı içtim,
Vicdan gömleğini, kan ile biçtim.
Kendi gölgemden de, vazgeçip geçtim,
Viraneye döndü, gönül bucağım.*

*Gençlik kibri ile, menzile daldım,
İhtiyar bedeni, yollara saldım.
Emeklemek nedir, sürünüp kaldım,
Viraneye döndü, tutmaz ayağım.*

*Yıkılan duvara, sırtımı verdim,
Sadık yârim diye, toprağa girdim.
Kendi mezarıma, postumu serdim,
Viraneye döndü, gönül ocağım.*

*Ruhum bedenimden, soyundu gitti,
Bir kör karanlıkta, menzirim bitti.
Sözün hükmü düştü, sükûta yetti,
Viraneye döndü, son sığınağım.*

*Gökkubbe yarıldı, üstüme çöktü,
Hiçliğin rüzgârı, kökümü söktü.
Zaman can çekişti, kanını döktü,
Viraneye döndü, ıssız durağım.*

*Aklın hududunu, yırtıp da attım,
Cinnet tezgâhında, şuuru sattım!
İsrafil Sûru'nu, beynime çaktım,
Viraneye döndü, kanlı şakağım!*

*Kudret kaleminden, ismimi aldım!
Ruhumu mahşere, kefensiz saldım!
Can verip Araf'ta, asılı kaldım,
Viraneye döndü, sönen چراغım!*

Musalla taşında... gerçeği gördüm...
Üç arşın kefenle... ömrümü ördüm.
Mezartaşına ben... yüzümü sürdüm...
Viraneye döndü... son barınağım...

BANA SORSUNLAR

*Kapılar kapalı, pencere tenhâ,
Ne gelen var artık, ne soran sevdâ.
Bir mengene sanki göğsümü sıkan,
Nefesim boğazda, kör kütük sayha...*

*Elimi uzatsam karanlık duvar,
Geçmişi koklasam, kış olur bahar.
Zaman donmuş kalmış sanki bu yolda,
Ne bir gidenim var, ne gelen duyar.*

*Aynalar küsmüş bak yüzüme benim,
Tükendi çaresiz bütün dermanım.
Hangi kapıyı çalsam boştur ellerim,
Yoruldu bu ruhum, bitti gümânım.*

*Çaresizlik nedir, benden sorsunlar,
Ömrü sana verdim, kıymet bilmedin.
Âh ederim sandın, bende kalsınlar,
İçime gömdüm de, sen bilemedin.*

*Bir kör kuyudayım, çıkmaz ki sesim,
Darağacındayım, kesik nefesim.
Yokuşa sürdüler ömür kervanım,
Kime feryat etsem, çıkmıyor sesim.*

*Gecenin koynunda büyür bu sancı,
Ne bir dostum kaldı, ne de yabancı.
Yıkıldı üstüme bu ulu saray,
Çaresiz kalmakmış ömrün en acısı.*

*Yollar düğüm düğüm, çözülmez bağım,
Kül oldu, içimde söndü ocağım.
Bir yudum su versen sönmez yangınım,
Ne bir gelenim var, ne duyan dağım.*

*Alın yazım bu mu, büküldü boynum,
Hangi yana baksam, kapandı yolum.
Sükût edip çöktüm kendi içime,
Kendi içimedir benim sükûtum.*

HÜZÜN DÜŞMÜŞ GÖNLÜME

Serden geçer umudu, ben ölümü beklerken...

*Beklerken umudunu, nasipsizce bir yerden,
Yerden yükselir arşa, arştan nasip beklerken.
Beklerken her ölümlü, ölüm düşülür serden;
Serden geçer umudu, ben ölümü beklerken.*

*Hüzün düşmüş gönlüme, görmek istemem yüzün,
Yüzün dilimi yüzün, düşmesin gönle hüzün.
Hüzün de beni assın, şafak vakti gündüzün;
Gündüzün gece olsun, geleceğin de hüzün.*

*Gölgesinde sakladım, hissi yitik sevdanı,
Sevdanı gölge sandım, ağladım gölgesinde.
Sinesinde âh oldu, âh eder âhuzârını,
Âhuzârını saklar, âh eden sinesinde.*

*Hicrân edip de susma, yüreğimi yakarken,
Yakarken sen nârınla, boca ederken hicrân.
Viran olmuş yürekte, nâr ateşi dökerken,
Dökerken hicranını, zaten olmuştu viran.*

*Ezber ettim derdini, bende bekliyor keder,
Keder etmem derdini, adımı etmiş ezber.
Yeter dedikçe yükü vurur ve der ki kader;
Kader deyip derdime yükleme artık, yeter.*

*Beklerken her ölümlü, ölüm düşülür serden;
Serden geçer umudu, ben ölümü beklerken...*

GEÇENİN ÜÇÜNDE

*Kör bir şafağındayım, sonu hiç bilinmez,
Saçını süpürge eder başında yalnızlık.
De get be bîçare, el aman isteme;
Sen serden geçsen de bu yalnızlık dinmez.*

*İç çeker havasında gönül isteksiz,
Altında kalır en hafif ayrılığın.
Zaman biter mi bakmakla, ey kösteksiz?
Mecâl ruhta değil; ne elde ne ayakta.*

*Ses seda yok, gece üstüme boca eder,
Ne varsa düşüncede, ne varsa içimde.
Her şey sıyrılır, geriye bir keder;
Zaman durur, saat gecenin üçünde.*

*Dökülür her namede sağanak sağanak,
Sıkıntı darağacı, “çek kurtul” der akıl.
Şimdi yalnızlık ram olmaz, uğramaz sabah;
Tenden geçtim, bir bakıştan dönmüyor akıl.*

*Ne bir ses kapımı çalar,
Ne sabah geceden üstün.
İnsan herkesten saklanır da,
Kendinden kaçır mı, mümkün?*

*Ses seda yok, gece üstüme boca eder,
Ne varsa senden kalan, ne varsa içimde.
Her şey çekilir, geriye sen kalırsın;
Zaman ölür, saat gecenin üçünde.*

Kör bir şafağındayım...
Sonu hiç bilinmez...
Zaman durur...
Gecenin üçünde...

ARZUHALCİ

*Kahve gözlerinde hüznün var yine,
Ağlayan göğşe eşlik ediyor.
Zil zurna zifiri bu gece yine,
İçime rengini boca ediyor.*

*Göz süzüyor gökten ayın ilk günü,
Rüzgâr serseri ıslık çalıyor.
Akıl inkâr ediyor gittiğin günü,
Geçmişten en kötü ânı çalıyor.*

*Şafak vakti sokak öyle kimsesiz,
Bir ben varım sessiz, bir de sessizlik.
Odada dolanır gölgem kimsesiz,
Bir kelâm etmez benimle sessizlik.*

*Arzuhalci, sen yaz bir bir derdimi,
İmzası âh olsun, elde derman yok.
Cüssem kaldırmıyor artık derdimi,
Çaresiz kalmışa hiçbir çare yok.*

*Bu kalp taşır mı artık sensizliği?
Çaresiz kalmışa hiçbir çare yok.*

*Gök kubbe üstümde bir yorgan gibi,
Sindim altına, ruh hâli yorgun.
Aynalar benden saklanır gibi,
Akseder gölgeme; o benden yorgun.*

*Tüyü bitmiş dilde artık sükûnet,
Sensizliğin hüzme hüzme okunur.
İkna olmuyorsa der ki: “Sükût et.”
Gözlerinin mahyasından okunur.*

*Ey ezberim...
Adın dilimde sızlar.
Kulağın çınlar mı anıldığında?
Belki de âhımdan vicdanın sızlar,
Adımın yanında anıldığında.*

GAM TELİM

*Son duam, niyazım, derde dermanım,
Uçurum kenarında en son ikrarım.
Dert üstüne dert, nazlı feryadım,
Gam telim, hüznümün tepe noktası.*

*Gam telim, içimde susmayan yanım,
Gam telim, gecemde tüten dumanım.
Gam telim, son duam, son fermanım,
Gam telim, ömrümün tek sabıkası.*

*Bîçare ömrümün çaresi sensin,
Ben bende değilim, sade bendesin.
Son nefeste sanki bu bedendesin,
Gam telim, derdimin paslı okkası.*

*Sinmiş üzerime hüznü geçmişin,
Taksitle geçmişi ben ödemişim.
Önceden neydim ki, şimdi neymişim,
Gam telim, ulaşılmaz Zümrüdüanka'sı.*

*Zor artık ömrüme payitaht olman,
İşgal edilmiş gönlüme mihman.
Son nefes genzimde, kalmadı zaman,
Gam telim, ömrümün tek sabıkası...*

*Gam telim, gam telim, geceme düşen sızı,
Gam telim, gam telim, ömrümün son yazısı.
Gam telim, gam telim, kalbimin paslı aynası,
Gam telim, gam telim, ömrümün tek sabıkası...*

BEN DERDİMLE BAŞ BAŞA

*Asi bir rüzgâr gibi, ömrümü talan edip,
Biriktirdiklerimi, yıkıp da yeksan edip.
Dert üstüne dert koyup, dertleri harman edip,
Çöle düşürdün beni, ben derdimle baş başa.*

*Bağrıma ateş basıp, kor ile yakarak sen,
Yüreğimde yaraya, tuzu basarak sen.
Bir vefasız sevdaya, zincir takarak sen,
Gecelere attın sen, ben derdimle baş başa.*

*İsyanım sana değil, ey gül yüzlü celladım,
Benim derdim derdimle, ben derdimle baş başa.
Ziyan olur kavuşmak, hayal olsun vuslatım,
Bırak beni benimle, ben derdimle baş başa.*

*Geceden güne düşen, cezbedici heyula,
Yüreğime üşüşen, terk edilmez bir bela.
Daha ölmeden nefsim, okunuyor son salâ,
Toprağa attın beni, ben derdimle baş başa.*

*Yıkıldı mihenk taşım, un ufak oldu surlar,
Başıma zindanlardan, yağıyor ağır korlar.
Göğsümde çürüyor bak, cevapsız tüm sorular,
Enkazda bıraktın sen, ben derdimle baş başa.*

*Yıkıldı kurduğum düş, dağıldı bütün serap,
Bir ömür verdiklerim, şimdi bir avuç harap.
Felek yazmış yazıyı, çekilecek bu azap,
Yarı yolda bıraktın, ben derdimle baş başa.*

*Ne bir tutam ışık var, ne de sönecek bir kor,
Hasretin yükü ağır, taşımak günden de zor.
Sormadın hiç hâlimi, var git eloęluna sor,
Meçhul bir gayya idim, ben derdimle baş başa.*

Bırak beni benimle, ben derdimle baş başa...

NE FAYDA?

*İçime çektiğim her nefes ziyan,
Alsam ne faydadır, almasam mı ne?
Dilime düşendir bu en son isyan,
Duysan ne faydadır, duymasan mı ne?*

*Yollar ıssız kalmış, adımlar yorgun,
Böyle bir sevdaya bıçare vurgun.
Hasretin koynunda solmuş her duygu,
Sevmişim bir kere, pişman olsam ne?*

*Gözümde tütüyor o eski zaman,
Hissetsem ne fayda, gülsem ne fayda?
Yaralı bir kuştur içimde kalan,
Sarsam ne faydadır, salsam ne fayda?*

*Yollar da bitti bak, kaldım ortada,
Arasam ne fayda, sorsam ne fayda?
Gönül bu derdiyle kaldı ihtiyar,
Kansam ne faydadır, ansam ne fayda?*

*Nefsim tek yoldaştır, bana avane,
Dinlesem ne faydadır, dinlemesem ne?*

*Ömrün kervanı da çöle varmaz mı?
Ağlayan gözleri felek sormaz mı?
Bu kadar cefaya yürek dayanmaz,
Katlansam ne faydadır, katlanmasam ne?*

*Ömrün kervanını çöle düşürdün,
Ağlayan bu gönlü derde düşürdün.
Bu kadar cefayla ettin ya sürgün,
Âh etsem ne faydadır, âh etmesem ne?*

*Alın yazım mı bu? Eylemem figân.
Susarım derdime, dinlesin cihan.
Mekânım bellidir, seyrinde eyvan;
İzlesem ne faydadır, izlemesem ne?*

SERMAYESİ KÂBUSLAR

*Ve vakti geldiğinde zaman sona eriyor...
İstemese de gönül bir yerinden eriyor.
Bilinmezin içinden bir bilinmez biliyor,
Bilmeyene bu gönül yüreğini biliyor.*

*Ve nasip arar iken akla paslı düşünce,
Nasip el ayak çeker güne gölge düşünce.
Alır derdi umutsuz, yitik menzile geçer;
Takat kalmaz dizlerde, dünya üstüne geçer.*

*Ve gözleri kör olan âşikâra mı kanar?
Düşledikçe cismini dışa vurmada kanar...*

*Sermayesi kâbuslar, hayali varılmaz düş;
Kuyuya atılana denmez, kuyulara düş.*

*Ve vakti geldiğinde zaman sona eriyor...
İstemese de gönül bir yerinden eriyor...*

بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَى نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ۖ وَلَوْ أَلْقَى مَعَاذِيرُهُ

“İnsan, mazeretlerini ortaya koysa bile kendi aleyhine şahittir.”

Kıyâmet · 75/14–15

*“İnsan başkalarını kandırabilir; fakat kendi vicdanında
beraat edebilmek, dünyanın bütün mahkemelerinden
daha zordur.”*

IV · NEFİS

Mahkeme

Mahkeme

İnsanın en çetin davası başkalarıyla değil, kendisiyledir.

Çünkü bu mahkemede hâkim de sanık da aynı kişidir. Deliller hafızada saklıdır, şahit vicdandır ve hiçbir savunma insanın kendisine karşı bütünüyle ikna edici değildir.

Nefs, suçu da gerekçeyi de aynı anda üretir. Yanlışına isim bulur. Zaafına mazeret dizer. Kibrini vakar, korkusunu tedbir, menfaatini zaruret diye adlandırır.

Fakat insan bir gün bütün isimlerden sıyrılıp kendi sûretine baktığında, kelimeler hükmünü kaybeder.

O anda mesele günahsız olmak değildir. Mesele, insanın kendi karanlığını başkasının üzerine düşürmeden görebilmesidir. Çünkü gerçek muhasebe, kendini suçlamakla başlamaz; kendine yalan söylemekten vazgeçmekle başlar.

DİMAĞA DÜŞEN GÜNAH

*Dimağa düştü günah, belirsiz bir bidâyet,
İlk günahın meyvesi, rahme düşen cinayet.
Geleceğim hep şüphe, geçmişim hep rivayet,
Affedilir mi peki? Sonu sanki bilmece.
İşlendikçe işlenir, zevk veren bir işkence.*

*Geçmişten bana kalan, zoraki bir vasiyet,
Geleceğime dahi edivermiş sirayet.
Acı şerbetini iç, mutluluk bir meziyet,
Kaldı dünden bir miras, kokar şimdi küflüce.
Nefs onu bile sunar, temiz, pak ve süslüce.*

*Yaşanır sorgusuzca, denmez buna kifayet,
Sevabı lime lime, günahında dirayet.
Sahte söze kalpazan, her günahı zafiyet,
İyiliği pas tutmuş, kötülüğü tazece.
Teklife fevrânı, tehdit eder canice.*

*Derman karaborsada, dert banadır tâbiyet,
Tüm acılar depreşir, bende bulur nihayet.
Nefs istişaredir, iblislere irsiyet,
Kabul olmaz duası, ezberi hep düzmece.
Unutur dünü şimdi, hatırlamaz düşünce.*

*Şimdi yitiğim artık, aramam ki hüviyet,
İnsan kalabilmekmiş, asıl olan meziyet.
İnsan ol ki desinler, daim olsun begayet,
Mal, makam ve de mevki şimdi olmuş derece.
Ahlak, adalet şimdi görülüyor görece.*

*Be hey insafsız nefsim, amacın hep variyet,
Dilde muhteşem övgü, hâlde yitik ulviyet.
Üç kuruş menfaate satılıyor şahsiyet.
İblis bile şaşırır, der ki: “Budur dahice.”
Geçtin beni bin kırat, geçtin beni epeyce.*

*Ve âhir zaman şimdi, hor görülür inayet,
Vefakâr olsan ne ki, semeresi eziyet.
Helâl haram karıştı, denilir mi afiyet?
Üç vakit ibadeti sanki ona güvence,
Yaşar hiç utanmadan, sersefil ve özgürce.*

*Ve son nefesle gelir, son nefeste hidâyet,
Yalnız kalır kimsesiz, umulur belki haşyet.
Kâlû belâdan beri dillendirilen niyet,
Bu dünyanın ekini, ektik sandık eğlence.
Bir gün elbet biçilir, kalıvermez öylece.*

DİLE DÜŞEN EYVAH-KÜLFET

İçimde kan sızıyor, dilsiz pazardan,
Nefs cilveli müfteri, tövbe bozandan.
Hak sûretine girip, kandırır akli,
Ezber bozan isyankâr, sırrında saklı.

Göğsümdeki madalya, devasa külfet,
Kırık yeminler ile, koptu kıyamet.
Ne tutunacak dal var, ne kalmış dergâh,
Dile düşen çaresiz, son sözüm eyvah...

Dünden heybemde kalan, iblis suflesi,
Sonsuz bir pişmanlıktır, bunun ötesi.
Bin tövbeyi bozduran, o sağır heves,
Tükenmiş toprağımda, kalmadı nefes.

İfritlerle yarışıp, koştum günaha,
Terli terli suç ile, çıktım sabaha.
İçime çığ misali, düşen bu külfet,
Kendi çamurumdayım, boğuldum elbet.

Yedi derya yıkayıp, ayna paklamaz,
İçimdeki bu arsız, anı saklamaz.
Göğü delecek kibrim, savrulan külmüş,
Kambur mezar taşımda, her umut ölmüş.

Ey cilveli müfterim, ey o kör heves!
Bitsin günah nöbeti, kesilsin nefes.
Zihnimdeki pazarı, kapattım artık,
Paslı anahtarları, kuyuya attık.

*Son nefesimi kustum, hiçlik yüzüne,
Boyun eğdim sonunda, ecel sözüne.
Kül olmuş bu adamın, biter umudu,
Kalan tek bir mırıltı, sağır sükûtu...*

Dile düşen eyvah!

SİRRİN HEYBESİ

*Hevesin çarkında biçilen libas,
Hangi hakikatin sırtına uyar?
Riyânın koynunda tutulan bu yas,
Gönlün tözündeki cevheri soyar.*

*Sadakat dediğin bir çelik mihenk,
Sevdâyı berzahta sınar da geçer.
Ölümlü varlığın tuttuğu ahenk,
Vahmın perdesini yırtar da geçer.*

*Dünyanın nakşına kapılan zâhid,
Körpe bir hevesi mârifet sanar.
Ölüm bir eşiktir, mâhiyet şâhid;
Hakk'ın nûru ile maskeler yanar.*

*Açtık aşk babını, döküldü kelâm,
Varlığın aslını sorgular vicdan.
Taşır mı sırrını bu dilsiz âlem?
Söz sırası sende, buyur ey ozan!*

*Mizanı kurdıysan tartalım özü,
Sûret pazarında kalmadı kârım.
Sırrın potasında erittik közü,
Varlığın tözüne ermiştir dârım.*

*Riyânın çölünde kıvrım kıvrım iz,
Sadakat sırrını bilmeyen n'eyler?
Ölümlü yüzleşen uyanık bir göz,
Vahmın gölgesini tarumar eyler.*

*Heves hasatını şevk ile biçer,
Nefsin dergâhında ararken derman.
Riyânın tahtını yıkar da geçer,
Ölüm dediğimiz sessiz bir ferman.*

*Deste deste yığsan altın tacını,
Hangi servet öder ruhun borcunu?
Toprak alıp yutar, kalır tek keder,
Varlığın külleri savrulur gider.*

*Sevda dediğin şey hevese sığmaz,
Özden yanmadıkça ateşi yetim.
Gönlün kiblesine şüpheler yağmaz,
Sadakat olunca, gayrisi fehim.*

*Büküm büküm bükse boynunu zaman,
Sadakat tözünden vermeyiz taviz.
Ölüm bir aynadır, silinmez gümân;
Vicdanın emrine başımız aziz.*

*Cürmünü sırtlayıp geçsen de serden,
Hükmün divanında şaşmaz bu mîzan.
Kaderin fermanı inmişken arştan,
Dilsiz bir sükütu haykırır vicdan.*

*İlmek ilmek dokur hüznü bu sine,
Ölüm bir başlangıç, vuslat çağıdır.
Madem baş koymuşsun Hakk'ın emrine,
Sadakat ruhların sığınma bağıdır.*

*Fehmin terazisi tartamaz canı,
Aşkın mektebinde okunmaz yalan.
Hakikat çölünde dökülen kanı,
Sırrın heybesinde saklıdır kalan.*

*Yudum yudum içtik ecel tasını,
Vuslat dedikleri sırça bir taştır.
Hangi su yıkar ki canın pasını?
Sadakat göğüste dinmeyen yaştır.*

*Ömrün baharında tükenen bu dem,
Sineme bastığın sönmeyen bir dağ.
Ciğer parelendi, gözden akan dem,
Aşılmaz başında duman olan dağ!*

ONUNCU KÖY

*Hayat iki nefes kumpanya;
İlk nefesi masumiyet,
Ötekisinde riya.*

*Nefs cilveli müfteri,
Günahın koynunda
Tövbe bozan serseri.*

*Bile bile giriyoruz aynı karanlık oyuna,
Göz göre göre teslimiz bu sahte kumpanyaya.*

*Kime sorsan dünyayı,
“Boş ver, hep yalan,” diyor...
Garip olan odur ki;
Herkes o yalana aldanıyor.*

*Dilinde “Ey fânî dünya,”
Kalpte binbir hırsı var.
Maskeli balo dünya,
En hırlısını da saklar.*

*Samimiyet sürgünde,
Issız kuyu dibinde;
Hâlde pespaye lâkin,
Dilde hâlini paklar.*

*Bir an kapat gözünü,
Aynadaki yüze bak.
Dev aynası kırıldı,
Geriye kaldı yalın hak.*

*Ne kadar küçükmüş meğer
Ömrü adadığım şey.
Sözde herkes uyandı,
Uykuda kalan kim, hey?*

*Haklıysan eğer sen,
Kovulmaya değer.
Hak için elbette ki
Onuncu köyü aramaya değer!*

*Yalanın bittiği yer,
Gerçeğin başladığı yer...*

*Hak için elbette ki
Onuncu köyü aramaya değer!*

MÜHRÜN BİTENE KADAR

*Mührün bitene kadar
Süleymansın dünyada...
Ömrün yetene kadar
Hükümransın dünyada...*

*Taht dediğin bir gölge;
Gün döner, devran döner...
Hükmüne boyun eğen,
Bir gün ardından güler.*

*Mührün eldeyken dostun,
Sofran dolu, sözün hak...
Mühür düşünce elden,
Ne dost kalır ne sancak...*

*Tahtın da senin olsun,
Tacın da kalsın sana...
Sonunda bir avuç yer
Hükmeder hükümrana...*

*Her kapıyı açarsın,
Anahtar eldeyken sen...
Kapında kul kalmazmış,
Düşünce gözden birden...*

*Buyruğun dağlar aşar,
Sesin yankılanırken...
Bir sessizlik kuşatır
Nefesin daralırken...*

*Kim padişah, kim köle?
Toprak sormaz adını...
Bir kefene sığdırır
Saltanatın tadını...*

*Ne mührüne iltifat,
Ne tahtına hürmet var...
Ölüm gelir kapına;
Ne vezir var ne duvar...*

*Varsın cihan senin de,
Son hüküm kalmaz sana...
Tahtlar hükümdar seçer;
Toprak seçmez hükümrani...*

SÜSLÜ PAZARIN İFLASI

*Dünümü satarken ben, süslü pazarda,
Heybeye düşenleri, bir bir yazarda.
Nasibi isteyerek, nasipsiz hâlde,
Zaman tükendi artık, nasip mezarda...*

*Varlığı mülk sananın, ruhu kiracı,
Gölgeye paha biçmek, kibrin amacı.
Veresiye yalanlar, zehrin ilacı,
Tahsilatı ölümdür, hesap mezarda...*

*Sermayesi âh olan, asrı alamaz,
Aynası pas tutanın, yüzü gülemez.
Kendi kazdığı kuyu, belli göremez,
Toprağın midesinde, nisap mezarda...*

*Nefes alan cesetler, mahşer neylesin?
Sükûtunu giyin de, vicdan söylesin.
Dilsiz bir uyanıştır, bırak titresin,
Kapanan son defterin, giyap mezarda...*

*Kibrin otağı çöker, saltanat biter,
Kefenin cebi yoktur, akçeler yiter.
Kendini bâkî sanan, zavallı beşer,
Sessiz mahkemelerde, cevap mezarda...*

*Akıl kalesindeki, o mağrur sultan,
Dört yanını kuşatan, muazzam yalan.
Bir nefeslik ömürden, geriye kalan,
Gözü toprak doyurur, serap mezarda...*

*Dünyaya mühür vuran, o sahte kanun,
Nefsini ilâh yapan, kibrine meftun.
Sanma ki bu sessizlik, ebedî sükûn,
Dillerin lâl olduğu, kitap mezarda...*

*Ten kafesi çürürken, kapanır pazar,
En süslü yalanları, bir kefen bozar.
Mermerden sarayları, bir kürek kazar,
Sûretin kül olduğu, turap mezarda...*

MAHŞERÎ YALNIZLIK

*Her yüzü dost belledim kendimi satmak için.
Aynalar sustuğu an kim bakacak yüzüme?
Hangi gölge şahit ki eğri çıkan sözüme?
Geceler uzun değil, vicdandır uykusuz kalan.*

*İçindeki mahşere hazırlanır her insan.
Bir adım önündeyim, bir adım gerisinde;
Nereye dönsem ben varım eksilen gölgesinde.
Dost sandığın gölgeler gün dönünce dağılır,
Hakikat tek gelince bütün perde yırtılır!*

*Mahşerin öteki adıdır yalnızlık,
İnsanın kendisidir herkesin sustuğu yer.
Mahşerde yalnız kalmak istemiyorsan eğer,
Nefsinin kalabalığına aldanma yeter!*

*Ne çok kapı çaldım da bir türlü giremedim,
Bir lokma övgü için kendimden vere geldim.
Dilimde bin bahane, kalbimde borç birikti,
Gece büyüyen korku gündüzü ezip geçti.*

*Bir gün bütün isimler düşerken omuzundan,
Ne bir unvan kalacak ne alkış avuçlardan.
Bâkî bir niyet kalır, bir de o kırık secde,
İnsan en çok kendine mahcup olur o yerde.*

*Çağırarak adımı bir tek ses şu geceden,
Saklanmaz hiç yalandan, kaçamaz ki kendinden.
Şu kalabalık ömrün ardında ne kaldıysa,
Kurtar beni Rabbim; nefsimden ne kaldıysa...*

Kalabalıklar geçer; hesap kalır.

NEFİSNÂME

*İçimdeki insaflı kökünden söküüp attım,
Merhamet beşiğinde zehirleri ben tattım.
Ateşin tam kıyısı, zemheriyle titrerim;
Kendi çukurum için kardeşimi iterim.*

*İnim inim ağlarken yaşımı hicvederim,
Sağır olmuş yürekle kelâmı hiç ederim.
Aczime gülüp geçen taştan bir heykel kaldım,
Lâl olmuş diller ile koca bir vebâl aldım.*

*Dile düşen kelime kalbe işlemiyorsa,
Hak'tan vurduğum o dem ruhum titremiyorsa,
Tarife uyan asıl münafık bu nefsimdir;
Beni çukura iten kendi kof hevesimdir!*

*Ben kendi boğazıma sarılan o katilim,
Sözde kâmil görünür, hakikatte gâfilim!
Dışım riyâyla mâmur, içim koca bir enkaz;
Bendeki bu nanköre cehennem ateşi az!*

*Aklımı put eyleyip secde ettim gölgeme,
Kör bir kuyu kazmışım kendi viran sineme.
Zâhırde âlim oldum, bâtınım zifîr zindan;
Bir damla huşû yokmuş, kurudum susuzluktan!*

*Kendi cehennemime odun taşır gururum,
Kıymeti kalmamıştır paramparça onurum.
Gülüşlerim sahtedir, sükûnetim tuzaktır;
İnsanlık hırkasından nasibim çok uzaktır.*

*Taht kurduğum o zirve uçurumun dibidir,
Sırtıma geçirdiğim yalanın kefenidir.
Hakikati boğarken kazandım sandım, eyvah!
Ettiğim her ihanet boynuma dolanan âh!*

*Âleme nizâm verip aslıma âmâ kaldım,
Zâhirde pür-nûr iken bâtınımda karardım.
Hakk'a rûkû sanırken kibrime tapınmışım,
Yalancı bir menzilde körlükle sınanmışım.*

*Kılıcı başkasına çalarken pek cüretkâr,
Kendi boynuma gelip dayanınca sahtekâr!
Adaleti dilimden düşürmezken her dâim,
En büyük zulmü bana yapan benim, ben zâlim!*

*Sustuğum her cinayet benim kendi fâilim,
Kan tükürür yüzüme temiz sandığım tenim!
“Bana ne” diyen dilim kilit vurur göklere,
Vicdanım çürüdü de koku sindi seslere.*

*Mîzanı devirmişim; tarttığım günah benim,
Ateşlere odunsuz attığım o can benim.
Sûretim âdemoğlu, sîretim canavarmış;
Kendi yaktığım nârda yanacak âhım varmış.*

*Dünden bir nidâ kopar: “Haberin var mı, gâfil?”
Geçmişimde kayboldum; menzilim bitti, sefil.
Deste deste günahım, deste deste âh yutar;
Dünde kaybolan aklım yarın mahşerde kusar!*

*Toprak bile ürperir benim o kof cismimden,
Kefen bile iğrenir lânetlenmiş ismimden!
Ne bir duâ sarar bak ne bir rahmet dokunur;
Mezar taşı yerine alnıma âh okunur!*

*Varlık sandığım zerre koca bir hiçlik imiş,
Ruhumu diri sandım; vicdan çoktan erimiş!
Adım bile silinir zamanın defterinden,
Kâinat kan kusacak kibrimin o zehrinden!*

*Gölgesine kul oldum, kiblemi de kül ettim;
Vicdanı öldürdüm de yarınımı mahvettim.
Deste deste günahlar boynuma kement kalır,
Kendine kör olanı koca bir hiçlik alır!*

*Yaşarsa insan Hak'tan habersiz ve çaresiz,
Mahşerin meydanında mutlak kalır kimsesiz.
Sessizce gelir ecel, can bağına ilişir;
Aklı başa getirir o buz gibi teneşir!*

*Dünya denen şu serap koca bir yalan imiş,
Nefsimin kudret sanıp taptığı talan imiş.
Makam mevki cüppesi çürük iplikten yama,
Gözlerim açık gezer, hakikatte kör âmâ.*

*Bir ömür koşuşturup avuçladığım rüzgâr,
Mal mülk diye taptığım bana koca bir mezar.
Zan ve vehim içinde çürütmüşüm bağırimi,
Kimse duymaz göçerken şu dilsiz feryadımı.*

Toprağın altı sükût, üstü koca fırtına;
Ben kendi ellerimle yük vurdum hep sırtıma.
Altından saray yapsam gireceğim yer kara,
Merhem süren bulunmaz içimdeki bu yara.

Dile kolay konuşmak, sükût etmek ateştir;
Riyâyla beslenenin tek yoldaşı kalleştir.
Her kelâmım oktur da hep kendime saplanır,
İşlediğim günahlar hep sinemde saklanır.

Dervişlik hırkasını kibirle giyen benim,
Hakk'ın adını anıp haramlar yiye benim.
Diz çöküp ağlasam da yaşlarım hep riyâdır;
Uyandım sanıyorum, gördüğüm kof rüyadır.

Sorsalar bana beni aslan kesilir dilim,
Aynaya baktığım an tutulur benim elim.
Sûretim kâmil durur, sîretim kara duman;
Yoktur benim nefsimin şerrinden zerre aman.

Hani o dağ deviren yenilmez olan aklım?
Bir nefeslik can için kalmadı hiçbir saklım.
Üflenene o nefesin sahibi ben değilim,
Topraktan geldim ama çamura kul meyilim.

Kâğıda kalem çalsam kelime benden kaçar,
Çürüttüğüm bu ömür başıma bin dert açar.
Kim bana dost olacak ben kendime düşmanken?
Ruhum nasıl hür kalır beden benim zindanken?

*Hesap defteri ağır, mîzan kıldan da ince;
Kurtuluş fermanı yok ecel vakti gelince.
Deste deste âh ile çıkamam o huzura,
Yüzümdeki karayla varamam ben o nûra.*

*Şu koca yeryüzünde zerre kadar bir pulum,
Özgürüm sanıyorum, hevesime bir kulum.
Zincirimi altından döverek kendim taktım,
Kendi sahte dünyamı ellerimle ben yaktım.*

*Ey bu çarkın içinde kendini bâkî sanan!
Her kurduğu hayali yalan dünyada yanan!
Nedâmet gözyaşıyla yıkanmazsa bu çamur,
Cehennem ateşidir beni yoğuran hamur.*

*Bir yanım arşa bakar, bir yanım toprak emer;
Kibirden taç giyene zehirden olur kemer.
Gölge bile benden yüz çevirip de saklanır,
Sanma ki susan diller mahşer günü aklanır.*

*Geceyi yorgan yapıp örterim günahımı,
Kimse bilmez içimde kopan şu eyvahımı.
Vicdanımı çarmıha gerdiğim o gün bittim,
Kendimi koca bir dağ sandım ama erittim.*

*İşte ey garip nefsim, sonun kuru tahtadır;
Sana kefen biçilen karanlık bir haftadır.
Sessizce gelir ecel, can bağına ilişir;
Aklı başa getirir o buz gibi teneşir!*

Gururumun enkazı göğsümü ezen taştır,
Gördüğüm o karanlık içimdeki savaştır.
Sırça köşküm devrildi hakikat kılıcıyla,
Kaldım kendi başıma vicdanın sancısıyla.

Gözlerim kör edilmiş kendi kibrim yüzünden,
Sürgün yedim nihayet insanlık gökyüzünden.
Şu çürüyen bedenim ruha nasıl yurt olsun?
İçimdeki bu nankör dilerim toprak olsun.

Susarak büyüttüğüm o devasa canavar,
Şimdi kendi etimi acımadan parçalar.
Kilit vurdum dilime, mazlumu görmez oldum;
Kendi karanlığında günden güne ben soldum.

Hicâp perdesi yırtık, hayâ çoktan terk etmiş;
Benim o koş aklımı kör ihtiras mahvetmiş.
Hangi denize girsem temizlenmez bu çamur,
Ateşlerle yoğruldu göğsümdeki bu hamur.

Merhamet pınarımda zehir akıyor şimdi;
Beni bu cehenneme sürükleyen âh kimdi?
Dışarıda ararken asıl zâlim bendeymiş,
Ateşi harlayan şey içimdeki tendeymiş.

Bir A'râf ortasında ne ileri ne geri,
Kendi ellerim ile sattım asıl cevheri.
Karanlık bir dehlizde yankılanır feryadım,
Unutulmaya mahkûm mezardaki o adım.

*Sükûtun zindanında pas tutarken vicdanım,
Nasıl feraha çıksın şu çürüyen sol yanım?
“Bana ne” demek ile koptu bütün bağlarım,
Kendi felâketime oturup da ağlarım.*

*Satılığa çıkardım ukbâyı nefsim için,
Şu fânî yeryüzünü yurt edindim ben niçin?
Hesap günü gelmeden koptu bende kıyâmet,
Gözüm göre kör oldum; bana haktır nedâmet.*

*Cerahat bağlamış bak kibrin vurduğu yara,
Nasıl hesap veririm düştüğüm zaman dara?
İçimde bir mahkeme; hâkim de ben, sanık ben,
Adaleti katleden asıl koca tanık ben.*

*Göğümdeki şu kafes artık dar gelir cana,
Riyâyla beslediğim nefsim düşmandır bana.
Bir nedâmet gözyaşı dökemezken bu gözler,
Kıymetini yitirdi ettiğim bütün sözler.*

*En kalabalık yerde yalnızlıkla sınıandım,
Kendi gölgemden kaçıp sahte nûrlara kandım.
Hangi libâsı giysem örter mi bu günahı?
Yıkar geçer bendimi mazlumların o âhı.*

*Gözlerim kilitlenmiş hakikatin nûruna,
Ruhumu kurban ettim dünyanın gururuna.
Kapanmaz bir yara bu; merhemi yoktur bende,
Azabın en ağırı nefes alan bu tende.*

*Her adımım hüsrandır, her nefesim bir vebâl;
Kendi ocağım söndü, düştüğüm durum melâl.
Umut kervanı geçti; kaldım çöl ortasında,
Kıvranıp duruyorum kibrimin oltasında.*

*Boynuma kement vurdu biriktirdiğim cürüm,
Bu nasıl bir gaflettir, bu ne sessiz bir ölüm?
Gözlerim yola baksın; bekleyenim kalmadı,
İçimdeki bu çölü rahmet bile almadı.*

*Uçurum kenarında günahımla baş başa,
Merhamet dileyemem yüzümü vursam taşla.
İçimdeki bu mahşer sükûtle boğar beni,
Toprak bile istemez riyâyı dolan teni.*

*Kara toprak çağırır her nefesin sonunda,
Kurtuluş umudu yok bu gafletin yolunda.
Taşlaşmış yüreğime ne yağmur ne nûr iner,
Gün gelir benim adım hafızadan silinir.*

*Omuzlarda taşınan çürük bir tahta tabut,
Bir ömür inandığım devrildi koca bir put.
Arkamdan ağlayanlar unutup dönecektir,
Mezarımdaki o mum rüzgârıla sönecektir.*

*Kefenin cebi yoktur, doldurduğum yalanlar;
Şimdi boyna dolanır o yediğim haramlar.
Ne malım fayda verir, ne şanımla ne de adım,
İşlediğim günahla, bana kaldı feryadım.*

Üzerime atılan her kürek toprak ağır,
Bütün cihan toplansa bu feryadıma sağır.
Gözüme mil çekilmiş, hakikati görmedim;
Nefsime kul oldum da ben secdeye varmadım.

Daracık o kabirde sıkışır kemiklerim,
Bir zaman dağ deviren bu âciz bileklerim.
Şimdi kurtlar, böcekler paylaşıyor bedeni;
Kâinat kan kusarak reddediyor bu teni.

Mezar taşıma vuran soğuk bir güz rüzgârı,
Bu çöküş hatırlatır içimdeki o nârı.
Yarım kalan hevesler kursağında taş oldu,
Bahar bekleyen ömrüm zemheride kış oldu.

Münker Nekir gelince çözülür mü bu dilim?
Amel defteri kara, bomboş kalmış sağ elim.
Hangi yüzle dururum o dîvânın önünde?
Mizan kıldan da ince o kıyâmet gününde.

Aynalarda gördüğüm o ihtişam nerede?
Boğulup kalmışım ben kibir denen derede.
Sahte dostlar, yârenler hepsi kaçıp gittiler,
Beni kendi karanlık kuyumda terk ettiler.

Gök kubbe çatırdarken, dağlar un ufak olur,
O koca kibir kulem, yerle bir, harap olur.
Bütün sırlar dökülür, saklanacak yer kalmaz;
Benim nedâmetime melekler de ağlamaz.

Ellerim şahit olur işlediğim cürüme,
Ayaklarım konuşur yürüdüğüm o yöne.
Dudaklarım mühür vurulur da susarım,
Dün yuttuğum ne varsa bugün kana kusarım.

Zerre miskal iyilik tartılır da bulunmaz,
Riyâyla yanan yürek kolay kolay durulmaz.
Kendi cehennemime biletimi ben kestim,
Hakikatin sesine sağır olup da küstüm.

Nasibimi tepmişim merhamet deryasında,
Boğulup gidiyorum hırsımın davasında.
Eyvahlar fayda etmez kapanınca o kapı,
Paramparça oluyor kurduğum o kof yapı.

Benliğimi eritip bir damlaya dönseydim,
Şu fânî yeryüzünde yavaş yavaş sönseydim.
Dağları ben yarattım deyip yürümeseydim,
Kendi küçüklüğümü vakti varken görseydim.

Bir nefeslik canımla, cihana savaş açtım,
Ruhuma ihanetle, ömrüme zehir saçtım.
Bütün çırpınışlarım ağa düşen kuş gibi,
Cehenneme uyandım, bitmeyen bir düş gibi.

Güneşin dürülüp de, yıldızların söndüğü,
Her nefis ameliyle, Hakk'a geri döndüğü...
O dehşet anı gelip, hesap sormaya dursun,
Bırakın bu nefsime zevâlin mührü vursun!

*Ne bir adım atmaya, mecâl kaldı dizimde,
Bütün cihan karardı, fer kalmadı gözümde.
Boynum kıldan da ince, eğildim huzurunda,
Kimse derman olamaz, nedâmet çukurunda.*

*Benlik davam çürüdü, bir kuru yaprak oldum;
O devasa gölgemle ufacık kabre doldum.
Bitti dünya kavgası, kapandı koca defter;
Kendi kazdığım kuyu beni bağrında bekler.*

*Toprak atıp üstüne dağılır kalabalık,
Başlar o kör karanlık, başlar koca yalnızlık.
Önce seni unutur o canım dediklerin;
Sonra unuttuğunu unutur sevdiklerin!*

مَا يُلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ

*“İnsan hiçbir söz söylemez ki yanında onu gözetleyen hazır bir
gözetleyici bulunmasın.”*

Kâf · 50/18

*“Sükût, sözün yokluğu değil; bazen sözün
taşıyamayacağı kadar ağır bir hakikatin varlığıdır.”*

V · SÜKÛT

Dilin Kıyısı

Dilin Kıyısı

Her şey söylenebilir değildir.

Bazı duygular dile yaklaşır, fakat kelimeye dönüşemez. Bazı hakikatler söze döküldüğü anda eksilir. İnsan tam da bu yüzden zaman zaman dilin kıyısına kadar gelir ve orada susar.

Fakat susmak boşluk değildir. Sükûtun içinde söylenmemiş cümleler, bastırılmış feryatlar, ertelenmiş itiraflar ve kimseye ulaşmamış cevaplar vardır.

Kimi zaman bir insanın en yüksek çılgılığı ağzından çıkan değil, ömrü boyunca söyleyemediğidir. Kelâmın bittiği yerde sessizlik başlamaz yalnızca; başka bir dil başlar.

Vicdanın, bakışın, hafızanın ve yaranın dili... Belki de insan en açık hâliyle tam orada konuşur: hiçbir şey söylemediğinde.

LÂL

*Sözleri kül ettim, lügatı yaktım,
Menzil belli değil, yön belli değil.
Ömrümün üstüne, uzaktan baktım,
Ağlayan kim, gülen kul belli değil.*

*Manayı soydum da, hiçliğe sardım,
Kanayan yaramı, tuz ile kardım.
Sırrımı gömdüm de, derine vardım,
Dilim kilitlendi, hâl belli değil.*

*Kendi mahkememde, tükendim bittim,
Gölgesiz diyara, karıştım yittim.
Avaz avaz sustum, lâl olup gittim,
Söylenecek daha, söz belli değil.*

*Ağtayı bal sanıp, tasından içtim,
Benlik libasını, ateşten biçtim.
Gölge pazarından, sessizce geçtim,
Yandığım cehennem, kül belli değil.*

*Ruhumu isimsiz, bir hiçe saldım,
Varlık kapısını, ümitsiz çaldım.
Aynalar kırıldı, sûretsiz kaldım,
Sükûttan öteye, yol belli değil.*

*Gözümünden kanları, içime döktüm,
Dağlar dayanmazdı, dizüstü çöktüm.
Aklın çadırını, kökünden söktüm,
Savrulan harmanım, toz belli değil.*

*Dert denen zehiri, aşıma kattım,
Çile tezgâhına, bedeni attım.
Bir katre matemle, deryaya battım,
Vuran hangi dalga, iz belli değil.*

*Ateşten gömleği, giydim de yandım,
Fâni rüyalardan, geçip uyandım.
Hiçliğin rengiyle, baştan boyandım,
Gece kim gündüz kim, tan belli değil.*

*Umut celladına, boynumu sundum,
Kendi mezarıma, taş olup kondum.
Zamanın nabzında, kan olup dondum,
Eriyen kâinat, buz belli değil.*

*Şuur zindanında, feryadım dindi,
Göğsümün burcunda, sancaklar indi.
Sûretim aynadan, koptu silindi,
Gören hangi gözdür, kör belli değil.*

*Sustuğum harfleri, boşluğa ekdim,
Kendimi kendimden, kopardım çektim.
Sırrın eşiğinde, mühürsüz tektim,
Çürüyen zamanda, an belli değil.*

*Bütün alfabeler, silindi yitti,
Son kalan hevesim, ummanda bitti.
Soğuk bir tufanda, eridi gitti,
Başlangıç neresi, son belli değil.*

*Nefesim toprağa, karışıp sustu,
Şu koca kâinat, sırrını kustu.
İçimdeki mahşer, son defa pustu,
Ben kimim sen kimsin, can belli değil.*

*Kalemi kırdım da... boşluğa attım,
Kopan feryadımı, içime kattım.
Mutlak bir sükûtun, dibine battım...
Artık lügat bitti... harf belli değil...*

DÜŞÜK KELÂM

Gök çöktü üstüme, kapandı semâ,
Kör bir kuyu oldu bütün intihâ.
Bağrın sedefinden sökülen o la'l,
Karanlık balçıkta yitirdi cemâl.

Nevhâlar yükselmez, boğuldu nefes,
Kırıldı can mülkü, devrildi kafes.
Bir soğuk kitâbe çürütür ömür,
Bağra bastığımız alevsiz kömür.

Süveydâ üstüne çekildi bu sis,
İçte düğümlendi o en koyu his.
Serencâm tükendi, kırıldı sabır,
Kırk yama örtüldü, kapandı kabir.

Küsûfa tutuldu bu fânî beden,
Soran olmaz gayrı bu göçü neden.
Makberin taşında eridi zaman,
Akıl berzahında daraldı mekân.

Düşük yaptı kelâm, çürüdü lisân,
Kendi gölgesini astı bu insân.
Gamun kemiğinde kırıldı mızrap,
Zehir emzirmedi bağrıma mihrap.

Sûret kustu ayna, kör oldu bakış,
Ruhsuz kelimeye dar geldi yakış.
Uykunun gözünü oydu bu feryat,
Kendi boynunu da kırdı hakikat.

*Felç oldu sükûtun dâvâ divânı,
Zehrin şişesinde boğduk zamânı.
Kör bıçak sıyırdı rûhun etini,
Dert bile taşımaz bu lânetini.*

*Hâfıza çürüdü, delirdi vicdan,
Kör bir kuyu oldu sığındığın can.
Gözyaşı taş kesti, tıkaandı avaz;
Bu dertli cenaze kıldırılmaz namaz!*

*Cümlelerin omurgası kırıldı baştan,
Gözün feri söküldü kanayan yaştan.
Söz kendi dilini kesti kökünden,
Gölge intihar etti kendi yükünden.*

*Akıl çarmıhında can verdi idrak,
Ruhun libasını soydu bu toprak.
Zamanın leşini çekti yelkovan,
Kendi yangınında boğuldu cihan.*

*Düşün göbeğini kesti bu hançer,
Varlığın bağrını deldi de geçer.
Şuurun eşiği kan ile doldu,
Sükûtun boğazı kurudu, soldu.*

*Gözyaşı dondu da dönüştü taş,
Kader baltasını vurdu bu baş.
Sözün cenazesi kalktı arşından,
Mizan bile kaçtı kendi taşından!*

*Kan kustu kaburga, çatladı kafes,
Boğazda tıkanı son kalan nefes.
Kör tırnak sıyırdı etten bu canı,
Çirkin bir leş gibi kustu zamanı.*

*Gözbebeğim düştü kirpik ucundan,
Koptu bu kâinat kendi burcundan.
Çürük tabutlara dar geldi kefen,
Toprağın bağrında çıldırdı beden.*

*Duanın boynunu vurdu bu zevâl,
Secdeye varmadan boğuldu hilâl.
Beşiği parçalar en kara ağıt,
Kül bile olmuyor yanan bu kâğıt.*

*Feleğin çarkları kırdı dişini,
Ecel bile şaştı gayrı işini.
Çarptıkça dağılır göğsüm bu taş,
Kader baltasını indirdi başa.*

*İlikte buz tuttu sönmeyen bu köz,
Söz kendi derdinden kör eyledi göz.
Can verme sırası geldi Azrâil,
Öldüren el bile olmadı fâil.*

*Cehennem üşüdü, dondu bu yangın,
Kırkinci kapıya çöktü bu baygın.
Yokluk hecesinde eridi varlık;
Kâinat bağrında tek bir mezarlık...*

NAR-İNCE

*Sakladım gerçekleri kendi içimde,
Hükümsüz kaldı fikir, önemsiz ve yersiz.
Her aynaya baktığımda oynar içimde,
Yürek yerinden çıkar, kalır nefessiz.*

*Haykırış nafile, pişmanlık anlık,
Ve keşmekeş duygular mı haykıracak?
Vidān geç uyansa ne fayda anlık,
Kül olmuş bir ömrü kim kurtaracak?*

*Bir yanım affeder,
Bir yanım kanar.
İnsan kendinden kaçtıkça,
Kendine yanar.*

*Sakladım sırları, sırlar çıglıkta,
Dar geldi kaleme, döktü darlıkta.
Dil sükût ederken dar kalabalıkta,
Nar-ince kor oldu ten de narince.
Narince içime ateş, nar-ince...*

*Ne senden gizlenen yalnızca bendin,
Ben kendimden bile saklandım meğer.
Her yanlışın ardında başka bir bendim,
Ben benden geçmişin bile bin beter.*

*Bir söz vardı hani dilimin kıyısında,
Söylesem ne değişir, sussam ne kalır?
İnsan kendi kurduğu mahkemesinde,
Hem suçlu, hem hâkim, hem de tanıktır.*

*Ne ateş dışarıda,
Ne kül başkasında.
Beni yakan bendim,
Kendi ocağında.*

*Narince içime ateş,
Nar-ince...*

SELÂM SABAHSIZ

*Tek kelâm etmedi, selâm sabahsız;
Can ölmeyi ister mi böyle sabırsız?*

*Tırnak arası kelimeleri sildim dilimin ucuna,
Düştü isyanım ilmiği zihnime, kendim geçirdim.
Akıl ihanette; buna tuğyanım...
Kime yafta vuracak?
Beklemekteyim...*

*Ezel zilzurna hayâlde kaldı, ebede edepsiz.
Düşer düşünce, hokkabaz misali elimden aldı.
Bal çalıp fikrime, zâlim sinsice...
Kime kara çalacak?
Düşünmekteyim...*

*Bir zulüm aklına...
Yara içinde gölgeden kan damlar kelimelere.
Var olan saklı, ayan;
Hiçinde göz görmez, dokunur imgelerine.
Kime merhem olacak?
Sükûnetteyim...*

*Hiçini ararken,
Sorularının içinde kayboldum.
Hiç soramadan cevabı olmayan kaygılarını...
Gel, bende sorgusu;
Al, aramadan...
Kime cevap bulacak?
Nöbetindeyim...*

*Kime yafta vuracak?
Beklemekteyim...*

*Kime kara çalacak?
Düşünmekteyim...*

*Kime merhem olacak?
Sükûnetteyim...*

*Kime cevap bulacak?
Nöbetindeyim...*

*Tek kelâm etmedi, selâm sabahsız;
Can ölmeyi ister mi böyle sabırsız?*

*Son kelâmı ediyor, sessiz sedasız...
Gelirken vermemişti;
Gider selâmsız...*

DARAĞACINDA

*Vakitsiz geldin, yıkık dökük bu harabeye,
Daldırdın içinden çıkılmaz bir muhasebeye.
Zaten geceler yüklüyordu derdi düşünceye,
Gündüzümü de bıraktın uykusuzluğa...*

*Darağacına çektin aklımı,
Son dileğimi sormadın bile.
Ortaya sererken tüm saklılarımı,
Yalan demeden döktün hep dile...*

*Darağacına çekilen dilin
Son dileği sorulmaz.
Dilek de eskidi, dil de yorgun.
Ben sözü çoktan astım içimde;
Dilim sancı çekerken...
Darağacı suskun...*

*Bîçare bekliyor ömür, binbir çare...
Dilimde eskinin tadı ve miskin ruhum.
Kelimeler aklımda oynarken avare,
Darağacında bekler dil; miskin ve masum...*

*Sanma ki suskunluk kabul edıştır;
İçimde çılglık çılgık bir fırtına eser.
Her gece artık bir terk edıştır;
Her güne varış, kendini terk eder.*

*Yeter artık, geçirin ilmiği boynuma...
Dilime düşen her kelime, bir bir itiraf.
Günah, günah demeyin, vurun sırtıma...
Darağacına çektim dili; her nefes israf...*

*Bir söz kaldı boğazımda,
Ne söyledim... ne de sustum.
Kim bilir kaç kere kendime
"Suçlu," diye hüküm kurdum.*

*Son dileğimi sormayın artık.
Dilek de eskidi, dil de yorgun.
Ben sözü çoktan astım içimde;
Dilim sancı çekerken...
Darağacı suskun...*

Ve bilirim...

*Darağacına çekilen dilin
Son dileği sorulmaz.*

*Çünkü bazı sözler
Söylenmeden önce ölür...*

*Bazılarıysa
Öldükten sonra konuşur.*

*Bir söz kaldı boğazımda,
Ne söyledim... ne de sustum.*

Dilim sancı çekerken...
Darağacı suskun...

Darağacına çekilen dilin
Son dileği sorulmaz.

KELÂM OLUR İDAMLIK

*Dilimin ucuna geçirdim bir yağlı urgan,
Tek gerçek aklımda, inkâr edilmez slogan...*

*Vicdanım iki büküm, kalıvermiş tümsekte,
Nefsim şen şakrak şimdi, şeytan ile gerdekte.
Yalanlar kalbur üstü, bin yatsı beklemekte,
Sönüverir ışıklar, yaşam bu ya rüyalık;
Bir mum yaktım ki ne mum, sağı solu hüsranlık.*

*Sanki oyun bu yaşam, gaipten gelir sufle,
Ateş içine düşmüş, cesaretliysen üfle.
Rahmi kirletince döl, temizliği tek harfle...
“Adam ol,” diyorlar da, ölüvermiş adamlık.
Kalem kırılır şimdi, kelâm olur idamlık.*

*Kalem kırılır şimdi,
Kelâm olur idamlık...
Eller göğe yükseldi;
Kurtulur mu insanlık?*

*Bir yol çizdim kendime, ulaşılmaz yer menzil,
Gece çökse üstüme, uykudan olur azil.
Bir ses fısıldar bana, rüya görmeden nâzil;
Der ki: “Sabır, vesselâm; tüm yaşamın adaklık.”
Daha vade dolmadan seni seçtik kurbanlık.*

*Bozulur künyem bir an, kaybolur şimdi fitrat,
Kelimelerden hicrân, düşüncelerde ifrat.
Miadı doldu Hay-Hak, kalan zaman küsurat.
Tüm kapılar kapandı, biri kaldı aralık...
Eller göğe yükseldi; kurtulur mu insanlık?*

SÜKÛT FERMANI

*Hicrân zindanında lâl oldu lisan,
Ayrılık oduyla kül oldu bu can.
Cümleler taş kesti, kesildi figân,
Yitik o vuslatı öğütür zaman.*

*İçimde amansız, devasa yangın,
Savrulan külümle kadere kırgın.
Sılaya hasretim, yüreğim sürgün,
Yokluğun ruhumda onulmaz salgın.*

*Sırrımı sineme mühürle bastım,
Kendi fermanımı boynuma astım.
Konuşsam dillerde kanıyor yara,
Sussam bu sükûnet çekiyor dara.*

*Topraksız mezara yapıldı defin,
Sükût fermanına edildi yemin.
Manası kaybolan ağır muamma,
İçime çöktükçe ruhumdur rehin.*

*Yargı makamında aradım insaf,
Dilsiz dudağımda kanar itiraf.
Hüküm giyen ruhum ateşe taraf,
Mühürlü kapımda bekliyor Araf.*

*İçime yâr düştü, ummana aktım,
Hasret pazarında susuyorum ben.
Vuslat ateşine uzaktan baktım,
Cemalin nûruna susuyorum ben.*

*Sevdayı sır eden ateşi yutar,
Sükût makamında mâtemin tutar.
Gırtlığa düğümlü o ağır nöbet...
Konuşsam cinayet, sussam kıyamet!*

*Sırrımı sineme mühürle bastım,
Kendi fermanımı boynuma astım...
Konuşsam dillerde kanıyor yara,
Sussam bu sükûnet çekiyor dara...*

AVAZ AVAZ SÜKÛN ET

*Gürültüye boğulmuş şehrin gecesi,
Her ağızda hüküm, her yüzde perde...
Birbirini duymuyor insanın sesi,
Herkes kendi yankısının peşinde.*

*Kelâmın kıymeti düşmüş pazara,
Söz çoğaldıkça eksilmiş hakikat...
Kimi alkış tutar kör bir nazara,
Kimi susar; içinde bin bir kıyamet.*

*Ne yana dönsem başka bir uğultu,
Ne yana gitsem kendimden gurbet...
Bir tek sükûnet, içimdeki gürültü;
Bir tek çığlığım var: Kendime rahmet...*

*Kalmamışsa dünyada zerre miskal sükûnet,
Kal bir başına sen de, avaz avaz sükûn et...*

*Varsın bütün sesler birbirine karışsın,
Sen kendi sessizliğinde hakikati seyret.*

*Sükût ederken söz dar kalabalıkta,
Avaz avaz inliyor sükût kendi içimde...
Başımı kaldırıp da her baktığımda,
Bir ben yalnız kalmışım o kalabalıkta.*

*Her ağız konuşurken hakikat susmuş,
Her gönül kendine yabancı, uzakta...
Dünya kendi sesinde kaybolup gitmiş,
Bir ben beni ararım bu uğultuda.*

*Varsın bütün sesler birbirine karışsın,
Sen kendi sessizliğinde hakikati seyret...*

*Varsın kalabalıklar
İçin için konuşsun...
Sen tek kal, bir başına;
Avaz avaz sükûn et...*

وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا

*“Kıyamet günü doğru teraziler kurarız; hiçbir kimse hiçbir
haksızlığa uğratılmaz.”*

Enbiyâ · 21/47

*“Ölüm hayatın karşıtı değil; hayat hakkında verilmiş en
kesin ölçüdür.”*

VI · ÖLÜM

Mîzan

EŞİK

Mîzan

İnsan yaşarken biriktirir.

İsimler, unvanlar, eşyalar, zaferler, kırgınlıklar, hesaplar... Sanki vakit sonsuzmuş gibi dünyada kendisine yer açmaya çalışır.

Sonra ölüm gelir ve bütün fazlalıkları tek bir soruya indirir: Ne kaldı?

Mîzan tam burada kurulur. Mesele ne kadar yaşadığımız değildir; neyi yaşattığımızdır. Ne kadar topladığımız değil, neyi ardımızda bıraktığımızdır.

Ölüm, insanın sahip olduğunu sandığı her şeyi elinden alırken aslında ona son bir hakikat gösterir: Hiçbir şey bütünüyle onun değildi. Beden bile emanetti. Bu yüzden ölüm yalnızca bir son değil; hayatın bütün sahte ölçülerini susturan son ölçüdür. Ve insan, ilk kez hiçbir şeye sahip olmadığı yerde kim olduğunu görür.

DEVREDİLMEZ NÖBET

Gönle düştü sabahtan, selâmsız bir ukûbet,
Geceden güne düşen, devredilmez bir nöbet.
Hayat dediğin nedir? Ecelinle rekabet..
Dedi: “Sen çek çarmıha, acısı müphem olsun;
Madem ölüm belirsiz, her günün şüphem olsun.”

Arıza verir kelâm, anlaşılmaz bir sohbet,
İn misin sen, cin misin? Bana edersin rağbet.
Sol yanımdan yaklaşıp, belâ gibi musibet.
Dedi: “Yitik çareler, sonumuz bohem olsun;
Ölüm sanki kıyımda, hatırdâ mülhem olsun.”

Dara düşse zamanlar, boca boca necâset,
Aranır köşe bucak, yitik huylu necâbet.
Ölüm çağırır beni, inat etme, icâbet.
Dedi: “Sessiz sedasız, günahın dirhem olsun;
Bir Fâtiha okunsa, ardında merhem olsun...”

Ve... gir koynuma gece; sessiz, sedasız, sakın.
Al götür beni benden; ıssız, ussuz ve miskin.
Kalmasın hiç aklımda necis, ucuz ve çirkin.
Desin arımdan şimdi: “Gecen son bölüm olsun;
Sıyrılsın can bedenden, sessizce ölüm olsun...”

ÜÇ GÜNLÜK ÖMÜR

*Yaşanan üç günlük bir ömür, inan,
Doğum anında başlar ağlamak.
Sürünür, emekler, yürür aniden;
Gerisi yaşanmış koskoca yalan.*

*Bir günü doldurur işte yaşamak,
Gitgide yokuşa dönüşür hayat.
Çık ve in, bir garip yol oluverir;
İlk anki gibi gözler aniden doluverir.*

*Dünü yaşamaya mecâlim yokken,
Yarına ittiler ve “koş” dediler.
Hayata açılınca dertler yeniden,
Dünümü önüme seriverdiler.*

*Doğdum, süründüm ve emekledim,
Yarını yaşamak için her an bekledim.
Ve emekledim, süründüm, yeniden doğdum;
Dünümü bugünde yarına boğdum.*

*Bugün mü?
Vakit yok, yaşamak pek zor.
Ardına bakmadan yürü ve doğrul.
Yarına ulaşmak belki bir hayal;
Bugünü yaşa, ardına hiç bakmadan.*

*Garip bir duygu kaplar içimi;
Dünümü unutup bugüne doğmak.
Yarından haber var diye gaip bir ses,
Düinde, bugünde, yarında hep ağlamak.*

*Yaşanan üç günlük bir ömür, inan...
Doğum anında başlar ağlamak...*

ADI KALIR

*Gece son nefesini
Sabahın eşiğine bırakır...
Bir duâ düşer taşlara,
Adını kimse duymadan...*

*Ömür, ince bir sızıymış,
Kalbin kuytusunda büyüyen.
Her veda biraz erkenmiş,
Her kavuşma geç kalırken.*

*Gözlerini yummuş zaman,
Saatler durmuş hâlâ.
Ne bir ses erişir artık,
Ne de bir el o musalla...*

*Gün doğsa ne çıkar,
Gecenin hükmü sürmüşse?
Bir ömür küle dönmüş,
Son duası üşümüşse...*

*Edinmişse ceset yatağını musalla,
Tan ağarmış, ne fark eder meyyite?
Köze döner şafak vakti hâsıla,
Dün susar, gün döner sükûnete...*

*Adın kalır bir mermerde,
Sesin kalır boş odada.
Bir gölge gezer duvarda,
Seni arar her vedada.*

*Giden bilmez ardındakini,
Kalan ölür azar azar.
Toprak örter bir bedeni,
Hatıralar açık mezar...*

*Gül açsa ne çıkar,
Kökü hasretle çürümüşse?
Bir yürek çoktan susmuş,
Son ümidi gömülmüşse...*

*Ne sabah geri getirir geceyi,
Ne duâ geri çevirir eceli.
Bir tek yarım kalmış cümle dolaşır:
“Geç kalmasaydın...”
Belki...*

*Tan ağarmış...
Ne fark eder meyyite?*

*Dün susar...
Gün döner...
Sükûnete...*

MUSALLADA SORGU

*İki büklüm kelime, sobe sağ ve soluma,
Ateş parçası duman, şimdi damlar çileme.
Sergi alanı yürek, her dokunuş inleme;
Sargı sargı üstüne, kan revan hep kanıyor,
Yürek yerinde yangın, yel esse de yanıyor.*

*Tüyü kalmamış dilin, kelâm eder beyhûde,
Tüm mâşuklar beklesin, seni eyler mâbûde.
İsmi feryat hâlinde, cismin bende âsûde;
Yergi yergi üstüne, perperişan ağlıyor,
Merhem olsa kelâmın, dile düşüp dağlıyor.*

*Bekle dedi bir zaman, onu zaman bekletti,
Tüm akrepler zehrini, anı vakte zerk etti.
Yelkovandan ihanet, zamanını terk etti;
Kaygı kaygı üstüne, depderine çekiyor,
Dara düşünce zaman, kendisinden kaçıyor.*

*Sancı girer koynuma, sanki benden beslenir,
Kaçsam ondan kurtulsam, ardım sıra seslenir.
Takat kalmaz dizlere, inadına yaslanır;
Vurgu vurgu üstüne, kap karışık ediyor,
Ben ondan beri dursam, o benden vazgeçmiyor.*

*Şimdi yalnızlık vakti, musalla buz misâli,
Tüm mâbutlar ardıma, Hakk'a olur visâli.
Nefis ölü o zaman, gerçeğe imtisâli;
Sorgu sorgu üstüne, hesaplar açılıyor,
Sağdan geliyor haber, sol yanımda hep ağlıyor.*

NASILSA...

*Dünümü pazarda sattım kuruşa,
Yarına sermaye yaptım nasılsa.
Bugüne acıyıp garip temaşa,
Ardına bakmadan gittin nasılsa.*

*Ezilir hayalin, geceye düşer;
Uykusuz kalkılır güne nasılsa.
Sebebi sorunca habersiz beşer,
Gün gelir öğrenir bunu nasılsa.*

*Dem alır yürek, derdi yudumlar;
Aç kalmaz, dertleri azık nasılsa.
Gece demez, gündüz demez adımlar,
Menzil uzak, varılmaz ki nasılsa.*

*Gözyaşını katık eder geceye,
Gece siyah, görünmüyor nasılsa.
Kelâm dile gelir, düşer heceye,
Yaza yaza bitmiyor ya nasılsa.*

*Hesap derin, alacaklar ayyuka;
Giden ömür geri gelmez nasılsa.
Yalanları başucunda sanduka,
Deyiverse inanmaz ki nasılsa.*

*Boşa koysa doluvermez dardını,
Dolu olsa alıvermez nasılsa.
Ateşlere atar kendi kendini,
Bir söndüren çıkar belki nasılsa.*

*Yeter artık, çekilmiyor bu hayat;
Ölüm gelir kapımıza nasılsa.
Son nefesten gayrısı teferruat,
Bir Fâtiha okunur ya nasılsa.*

Son nefesten gayrısı teferruat...

Bir Fâtiha okunur ya...

Nasılsa...

ETMEM BEN SİTEM

*Gelmişse cana habersizce bir haber,
Tutarsam lâl ola dil, tutarsam mâtem.
Önümde yol alır da âmâ bir rehber,
Yolumu kaybetsem de etmem ben sitem...*

*Ne bir kapı çaldı,
Ne bir gölge geçti.
Sessiz bir kıyamet
İçime yerleşti.*

*Adını söylemek
Bir ömre bedeldi.
Ben sustum...
Her şey seni söyledi.*

*Etmem sitem, etmem sitem,
Yolumu kaybetsem de etmem sitem.
Bir haber düştü geceden erken,
Lâl oldu bu dil seni dillendirirken.*

*Etmem sitem, etmem sitem,
Adını anarken büyür bu mâtem.
Dile düşer adın, akla düşer mâtem;
Akıl aklını kaçıtır seni düşünürken.*

*Gece yas gibi birden içime siner,
Rüzgâr alır âhımı, savurur gider.
Göz kapaklarımda cismin belirir,
Gölgemin yanında bir gölge yürür.*

*Ardında bıraktığın sessizlik büyür,
Her susuş içimde derine yürür.
Bir veda ömrümü alır götürür,
Hatıran kalır da sesin içimde sürer.*

*Ne yana dönsem de
Yol hep sana varıyor.
Gözlerim görmese de
Kalbim seni tanıyor.*

*Ey sevdam...
Ben yolu değil, izini kaybettim.
Seni değil de
Kendimi terk ettim.*

*Bir âmâ rehber
Şimdi önümde yürüyor.
Lâl olan bu dil
Yine seni söylüyor.*

*Gelmişse cana habersizce bir haber,
Lâl olmuş dilim, haberden bîhaber...*

أَرْجِعْ إِلَىٰ رَبِّكَ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً

“O, senden, sen de O’ndan hoşnut olarak Rabbine dön!”

Fecr · 89/28

“İnsan bazen başladığı yere dönmez; başladığı yerde bıraktığı kendisine döner.”

VII · HESAPLAŞMA

Dönüş

Dönüş

Her yolculuğun sonunda varılacak yeni bir yer yoktur.

Bazı yollar insanı uzaklara götürür; bazılarıysa dolaştırıp yeniden kendi kapısına bırakır. Fakat dönen kişi, yola çıkan kişi değildir artık.

Çünkü insan kaybettikleriyle, yanıldıklarıyla, sustuklarıyla ve affedemedikleriyle değişir.

Hesaplaşma, geçmişi silmek değildir. Geçmişin artık bugünü yönetmesine izin vermemektir. Ne herkesi suçsuz ilan etmektir ne de bütün yükü kendi omuzlarına almak. Hakikati olduğu hâliyle görebilecek kadar öfkeden, özleminden ve gururdan uzaklaşabilmektir.

Belki dönüş dediğimiz şey de budur: Bir başkasından kendine dönmek. Gölgeden sûrete... Gürültüden sükûta... Hükümden idrake... Ve sonunda insanın söyleyebileceği en ağır cümleye varmak: “Aradığım menzil, meğer kendimmişim.”

BİLEMEZSİN Kİ...

*Derdin deryasına dalmış gelirsin,
Kendi ateşinden yanıp bilirsin.
Hani nerede o eski sükûnetin?
Söyle bakalım, neyi hallettin?*

*Bakma sen şimdiler suskunluğuma,
İçime kanyor kelimelerim.
Âh ederken sağır feryatlarıma,
İçim yanyor, sen bilemezsin ki...*

*Kanamışsa içine dilsiz kelâmın,
Ne sükûnet kalır ne de selâmın.
Yandım demişsin dertli eyyâmın,
Söyle bakalım, neyi hallettin?*

*Sükûnet derdimin dertli ortağı,
Selâmsız sabahsız dardayım şimdi.
Gam, keder birbirine verir sırayı,
Yaram kanyor, sen bilemezsin ki...*

*Sardın yarayı ama dermansız kaldın,
Ateşi köz sanıp boşuna yandın.
Madem bu dert ile baş başa kaldın,
Söyle bakalım, neyi hallettin?*

*Derman isteyen kim? Dert katık bende,
Yansam da istemem bir damla suyun.
Köz olsa yüreğim sönmez ki sende,
İnliyor yaralarım, bilemezsin ki...*

*Dermansız kalmakmış aslolan meğer,
Ateş sönmez imiş, dert buna değer.
Madem ki bu yolda ferman böyle ver,
Söyle bakalım, neyi hallettin?*

*Bir yanda dert yanar, bir yanda ferman,
Ne bende derman var ne sende güman.
Kuruldu sehparamız, yazıldı devran,
Yandı bu yürekler... bilemezsin ki.*

KENDİ MAHKEMEM

*Bir oda... dört duvar... bir de kendi sesim.
Geceye katran gibi dökülür nefesim.
Ardımdan bin kelâm edilsin, varsın;
Ben kendi içimde kendime kafesim.*

*Susuşum asalet değil, bilirim;
Korkudan pusuya yatmış gibiyim.
Sormam kendime: “Bu ceza kime?”
Kendi elimle kendimi ele veririm.*

*Kendi mahkememde hâkim de bendim...
Suçlu da bendim... cellat da bendim...*

*Dışarıda gürültü, dışarıda bir telaş;
Herkes bir teselli arar yavaş yavaş.
Ama ben sığınmışım kendi zehrime;
İnsan en büyük savaşı verir kendine.*

*Aynadaki yüzüm yabancı bana,
Merhamet arasam dönüp de kime?
Pusmak bir sığınak değilmiş meğer...*

*Kendi mahkememde hâkim de bendim...
Suçlu da bendim... cellat da bendim...
Sehpaya tekme vuran da bendim;
Derdimle baş başa bırakın beni.*

*Susmak mı çare, sessiz bir çığlık?
Her söz içimde büyüyen bir yara.
Kaçmak mı çare, sessiz bir ısıklık?
Yoksa alıştım mı ben bu karanlığa?*

*Dertsiz olan derdi dert edinir mi?
Bir dirhem düşse gönlüne bin âh edecek...
Derdi olan derdi dile getirir mi?
Bin dirhem düşse gönlüne sükût edecek...*

*Dertli olan gönül derdiyle susar,
Derdini dert edinip içine pusar.
Gün gelir derdinden derdine kusar;
Dert çekmeyen anlamaz, o an anladım.*

*Dertli olan gönül derdiyle susar,
Sustuğu her cümle gırtlığını yakar.
Gün gelir kendinden kendine taşar;
Dert etmeyen ne anlar, o an anladım?*

*Kendi mahkememde...
Hâkim de bendim...*

*Derdini dert edinene...
Dertsiz...
Neylesin?*

ZİFİRİ SEVDA

*Gönlümün kefesinde yıllarım...
Ruhumun darasını aldım!*

*Geriye kalan salt bir hiçlik,
Kursağımda paslı bir zaman.
Ne kalbe hükmüm geçiyor,
Ne akıl boyun eğiyor.*

*Ey zifrinde zifiri gönlüm,
Vicdanı zindana kapattım.
Kestiğim ceza kendime ağır;
Yok artık ne af ne bir aman...*

*Kendi ruhunu sanık yapan,
Karanlıktan beraat dilenemez!*

*Sevda; zehrini bala bulayıp,
Susuz kalmışçasına içmekmiş meğer.
Ateşi avuçlayan el,
Karanlıktan korkar mı bir daha?*

*Bir inanç bile isteye çürürken,
Can çekişirken onca rüya,
Söyle; faili de mağduru da bensem,
Kim hesap verecek bu davada?*

*Hüküm çoktan verilmiş,
Şahit yok bu arafta.
Kırılan kalem de benim,
Müebbet yiyen de...
Bu zifiri sevdada!*

*Anılar; geçmişi deşen
Sivri ve nankör bir bıçak.
Susmak kabullenmek değil,
Yenilginin en asil perdesi.*

*Gerçekle yüzleşmek ağır,
Hakikat zerre zerre dağılırken...
Ve gönlümü hapsettiğim
O zindanlarda af dilerken...*

*Kör zindanlarda boğulanın,
Gökyüzüne duası ulaşmaz!*

*Söyle...
Faili de ben, mağduru da bensem...
Kırılan kalem kimin elinde?*

*Ben bu zindanın hem gardiyanı...
Hem de bile isteye
Müebbet yiyeniyim...*

*Zıyanı çoktan sineye çektim...
Mizan bozuk, terazi kırık.*

*Haklı ıkmanın tesellisi...
Yalnızlığa merhem olmuyor.*

UNUTTUM SENİ EY FÂNÎ

*Ne cismini göreyim,
Ne ismini anayım.
Sildim gitti gönlümden,
Unuttum seni ey fânî.*

*Ne cismini göreyim, ne ismini anayım,
Düнде kalan bir hikâye, kapanmış bir yara benim.
Ne ararım, ne beklerim, ne bir haber yollarım,
Sen çoktan bittin gönlümde, ben yeni fark ederim.*

*Alıştım yokluğuna, boş yerin bir huzur şimdi,
Ne yastığımda gölgen, ne kapımda o gölgenin izi.
Adın düşse de dile, yabancısın ebedî,
Ne kızarım, ne yanarım, ne geçmişe isyanım.*

*Yalan işte, geçti dedim, kandırdım hep kendimi,
Kimi gece bir hüzüün var, adını koyamadığım.
Gelir oturur göğsüme, sabaha dek ağırlığı,
Ama sana değil artık, kendime yandığım.*

*Dün diye hatırımda kalmayacak hikâyen,
Sileceğim geçmişi, yarama olsan da melhem.
Kalmayacak hiçbir şey, zerre miskal bakiyen,
Hesabın kapanacak, edeceğim ben kasem.*

SON VASIYET

*Aşk işportada meydanda,
Sevgi karaborsada gizli saklı...
Âtiye yürüdükçe ussuz ummanda,
Bozulur hilkat; dertli ve gamlı.*

*İyi gün dostudur yüziine gülen.
Dert yükünde insan kalır mı yalnız?
Son anda aklını gizliden çelen,
Sürgüne gönderir; sessiz ve ıssız...*

*Hesap harbi zamanı...
Ölüm, yaşam sorgusu...
Kim sahneler bu oyunu?
Nedir yaşam kurgusu?*

*Can derdine...
Gem nefsiime...
Gül ölüme...
Gel kendine...*

*Dipsiz kuyu müdavimi, sebepsiz...
Düşürdün beni ıssız yalnızlığına.
Aldın bütün gecelerimi, istemsiz;
Daldırdın derin bir uykusuzluğa.*

*Zaman kantarının topuzu kaçmış;
Yelkovan bir yanda, akrep bir yanda...
Ben sensiz bir vakitte kalmışım;
Ömrüm bir yanda, zaman bir yanda.*

*Ve Şimdi ne cismini göreyim,
Ne de ismini anayım...
D nde kalan yarım hik yeye,
Alp da başımı ıssıza gideyim...*

*Benden sonra yazılsın,
Habersiz vasiyetim:
“Her Şey sizin olsun,” derim.
Velhâsıl kelâm...*

*Ne dünyadan alacaĐım var,
Ne de yarına bir davam...
 lsem de sonunda...
 lsem de iŐime baksam...*

KAVRAM SÖZLÜĞÜ

Bu sözlük, sözcüklerin genel anlamından çok, Fikir Çilesinde içindeki şiirsel ve düşünsel kullanım bağlamını esas alır.

A

Ahd / Ahit

Söz, bağlılık ve verilen sözün manevî yükü. Şiirlerde vefa ile birlikte anılır.

A'râf

İslâmî düşüncede cennet ile cehennem arasında tasvir edilen ara bölge; kitapta karar, belirsizlik ve iki hâl arasında sıkışmışlığın imgesi.

Âh

Acı, pişmanlık, hasret veya yakarışın nefesle dışa vurulan kısa ifadesi; vicdanın ve iç yaranın sesi.

Âhuzâr

İnleme, feryat ve derin yakınma.

Âkil

Akıllı, idrak sahibi, ölçülü kimse.

Âmâ

Görmeyen; mecazen apaçık hakikati göremeyen.

Âsitâne

Eşik, kapı; tasavvuf geleneğinde dergâh veya manevî kapı.

Âti

Gelecek, gelecek zaman.

Âşikâr

Açık, belli, görünür; gizli olmayan.

Arş

İslâmî kozmolojide yüceliği ve ilâhî kudreti çağrıştıran en yüksek makam; şiirde göksel yücelik imgesi.

Arzuhâl

Hâli ve derdi yazıyla bildirme; dilekçe. Şiirde gönlün ve derdin yazıya dökülmesi.

Avaz

Yüksek ses, haykırış. “Avaz avaz sükûn” terkinde sessizliğin paradoksal şiddetini taşır.

B

Bâkî

Kalıcı, sürekli, son bulmayan; fâninin karşıtı.

Bâtın

İç, görünmeyen yön, öz; zâhirin karşıtı.

Berzah

İki şey arasındaki perde, sınır veya ara âlem; varlık-yokluk, vuslat-fırat ve hayat-ölüm arasındaki eşik.

Beşer

İnsan, insanoğlu; özellikle faniliği ve kusurluluğu vurgulayan kullanım.

Bezirgân

Tüccar; şiirde hesap, çıkar ve dünyalık alışverişin mecazı.

Bidâyet

Başlangıç, bir işin ilk noktası.

Bîçare

Çaresiz, elinden bir şey gelmeyen.

C

Cemal

Güzellik; özellikle yüz ve manevî güzellik.

Cemre

Halk inanışında baharın gelişini haber veren sıcaklık; şiirde içe düşen diriliş ve sıcaklık imgesi.

Cihan

Dünya, âlem; varlığın geniş sahası.

Cürüm

Suç, kabahat; kişinin vicdan ve hesap karşısındaki yükü.

Ç

Çerağ

Kandil, lamba, ılık; mecazen umut, hayat veya manevî aydınlık.

D

Dâr

Yer, yurt; klasik dilde hüküm ve darağacı çağrışımını da taşıyabilir.

Dergâh

Tekke, manevî kapı; mecazen sığınılan yüce makam.

Deruhte etmek

Üstlenmek, üzerine almak, yükümlenmek.

Dîvân / Divan

Hüküm, karar veya hesap meclisi; şiirde vicdanî yargı makamı.

E

Ecel

Hayatın sona erdiği takdir edilmiş vakit; ölüm zamanı.

Ebedî

Sonsuz, sonu olmayan.

Eyyâm

Günler, zamanlar, devirler.

F

Fânî

Geçici, ölümlü, sonlu; dünya hayatının kalıcı olmadığını vurgular.

Felek

Klasik şiirde gök, talih ve kaderin insanı sınıyan çarkı.

Fehim

Anlayış, kavrayış, idrak.

Ferman

Buyruk, hüküm; şiirlerde kaderin, vicdanın veya kişinin kendi hakkında verdiği kararın simgesi.

Fevrân

Birden kabarma, taşma, coşma; çoğu kez öfke veya nefsin ani yükselişi.

Figân

Yüksek sesli feryat, inleyiş.

Fikir çilesi

Kitabın merkez kavramı: düşünmenin konfor değil, kişinin kendisini sorguya çektiği sancılı bir idrak ve dönüşüm süreci oluşu.

Firkat

Ayrılık, sevgiliden veya arzulanan şeyden uzak kalma hâli.

G

Gayrimeskûn

Yerleşilmemiş, ıssız; mecazen ruhen sahipsiz ve boş kalmış.

Gayya

Çok derin kuyu, uçurum; mecazen çıkışı güç karanlık durum.

Gümân

Şüpheli, zan, kesin olmayan kanaat.

H

Hâcegân

Hocalar, efendiler, ileri gelenler; klasik çoğul kullanım.

Hâsıla

Sonuç, elde edilen şey, ürün.

Haşyet

Derin saygı ve korku; özellikle ilâhî azamet karşısındaki ürperti.

Hayy

Diri, canlı; “el-Hayy”, Allah’ın isimlerinden biri olarak mutlak diriliği ifade eder.

Heyula

Belirsiz, büyük ve ürkütücü şekil; korkunun zihinde cisimleşmiş hâli.

Hicâp

Utanma, mahcubiyet; ayrıca örten perde anlamı.

Hicran

Ayrılıktan doğan derin acı ve hasret.

Hil’at

Şeref veya lütuf nişanesi olarak giydirilen kaftan; mecazen insana biçilen hâl veya kimlik.

Hilkat

Yaratılış, yaratılıştan gelen tabiat.

Huşû

Derin saygı, iç ürperti ve teslimiyet; özellikle ibadetteki kalp hâli.

Hüviyet

Kimlik, kişiliği belirleyen niteliklerin bütünü.

Hüzme

Işın demeti; şiiirde bakış, ay ışığı veya hatıranın ince ışığı.

I

İdrak

Anlama, kavrama, zihnen farkına varma.

İfrat

Ölçüyü aşma, aşırılık.

İfrit

Geleneksel anlatılarda güçlü ve korkutucu cin; şiiirde şer ve azgın dürtünün imgesi.

İkrar

Kabul etme, açıkça söyleme, doğrulama; kimi yerde bağlılık sözü.

İmtisal

Uymak, gereğini yerine getirmek, boyun eğmek.

İntihâ

Son, bitiş, nihayet.

İntizar

Bekleyiş; bağlama göre yol gözleme veya sitemli bekleme.

İstihzar

Zihinde hazır etme, çağırma; bir duyguyu veya hatırayı yeniden hazır bulundurma.

İz'an

Anlayış, kavrama ve sağduyu.

K**Kalû belâ**

Tasavvufî ve dinî dilde ruhların yaratılış öncesi ilâhî hitaba verdiği ezeli ikrarı anlatan ifade.

Kasem

Yemin, ant.

Katre

Damla; küçüklük içinde yoğunluk ve özü çağrıştıran klasik şiir imgesi.

Kelâm

Söz, ifade; kitapta dilin, anlamın ve hakikatin taşıyıcısı.

Kifayet

Yeterlilik, yetme, yeter olma.

Kör kuyu

Kitap boyunca çaresizlik, yalnızlık, unutulmuş ve insanın kendi içine düşüşünü taşıyan tekrar eden imge.

Küsûf

Güneş tutulması; şiirde ışığın ve idrakin kararması için kullanılan klasik sözcük.

L**Lâl**

Dilsiz, konuşamaz hâlde; mecazen acı veya hayret yüzünden söze güç yetirememe.

Libas

Elbise, giysi; mecazen dış görünüş, kimlik veya insanın üzerine giydiği hâl.

M**Mâbud**

Kendisine ibadet edilen varlık.

Mahya

Asıl anlamıyla ışıklık yazı/düzenek; şiirlerde göz, yüz ve ışıkla kurulan imgesel yüzey.

Mahşer

Diriliş ve hesap günü meydanı; kitapta kişinin kendi içindeki büyük hesaplaşmanın da simgesi.

Mârifet

Bilgi, beceri; tasavvufî bağlamda içsel ve derin bilme.

Mâşuk

Sevilen, âşık olunan kimse; sevgili.

Mâtem

Yas, derin keder ve kayıp hâli.

Mecâl

Güç, kuvvet, dayanma imkânı.

Melâl

Hüzün, iç sıkıntısı, gönül yorgunluğu.

Menzil

Varılacak yer, hedef; hayat, sevdâ ve manevî arayışın son noktası.

Meyal

Eğilim, yönelme, bir şeye doğru çekilme.

Meyyit

Ölü, cenaze; ölüm karşısında bedeninin sessiz hâli.

Mihenk

Ayar taşı, ölçüt; insanın veya sadakatin sınılandığı temel ölçü.

Mihrap

Camide imamın namaz kıldırıldığı niş; mecazen yönelinen merkez ve kutsal odak.

Mîzan

Terazi, ölçü; mecazen adalet, hesap ve vicdan ölçüsü.

Muamma

Çözülmesi güç mesele, bilmece.

Muahhar

Sonraya bırakılmış, daha sonra gelen.

Mücrim

Suç işlemiş kimse; suçlu.

Müfteri

İftira eden; şîrde nefsin yanıltıcı ve suçlayıcı yüzü.

N**Nâr**

Ateş; hem maddî hem manevî yanışın klasik karşılığı.

Necâbet

Soyluluk, asalet ve karakter temizliği.

Nedâmet

Pişmanlık; yapılanın ağırlığını sonradan idrak etme hâli.

Nefs

İnsanın benliği, arzuları ve kendine dönük yönü; kitapta kişinin hesaplaşmak zorunda olduğu iç güç.

Nevhâ

Ağıt, feryat, yas sesi.

Nidâ

Sesleniş, çağrı.

Nisap

Ölçü, yeter miktar veya alt sınır; şiiirde hesabın ve ölçünün mecazı.

Nisyân

Unutma, unutuluş.

Niyaz

Yalvarma, dua, içten dilek ve yakarış.

P**Parya**

Toplumun dışına itilmiş, hor görülmüş kişi; mecazen sürgün ve dışlanmışlık hâli.

Payitaht

Başkent, yönetim merkezi; mecazen düşüncenin veya sevdanın hüküm sürdüğü merkez.

Pâyidar

Kalıcı, devamlı, ayakta duran.

Pür-nûr

Nurlu, ışıkla dolu.

R**Râm olmak**

Boyun eğmek, itaat etmek, etkisi altına girmek.

Riyâ

Gösteriş, içte olmayan bir hâli dışarıda varmış gibi gösterme; samimiyetin karşıtı.

Rükû

Namazda eğilme; mecazen boyun eğiş ve teslimiyet.

S

Sâkî

Mecliste kadeh sunan kişi; klasik şiirde aşkı, vecdî veya manevî sarhoşluğu sunan simgesel figür.

Sakîl

Ağır, sıkıcı, taşınması güç.

Salâ

Duyuru çağırısı; özellikle cenaze haberini bildiren salâ.

Serencâm

Bir olayın başından sonuna macerası ve vardığı son.

Sıla

İnsanın ait olduğu yer, memleket; gurbetin karşıtı. Şiirde kavuşulacak yurt veya sevgili.

Sibâk

Bir sözün öncesi, önceki bağlamı; “siyâk ve sibâk” terkininin ikinci unsuru.

Siyâk

Sözün akışı ve bağlamı; anlamı belirleyen çevre.

Sîret

İç karakter, ahlâkî ve manevî yapı; sûretin karşıtı.

Süveydâ

Kalbin en iç, en gizli noktası; klasik ve tasavvufî dilde gönlün özü.

Sükûn

Dinginlik, hareketsizlik, sessizlik.

Sükûnet

Huzurlu durgunluk, iç dinginliği; kitapta dış sessizlik ile iç fırtına arasındaki gerilim.

Sükût

Susma, söz söylememe; şiirlerde kabulden çok bastırılmış sözün ve yoğun iç sesin biçimi.

Sûret

Dış görünüş, biçim, yüz; sîret ve bâtınla karşıtlık içinde insanın görünen tarafı.

Ş

Şavk

Işık, parıltı, yansıyan aydınlık.

Şuur

Bilinç, farkındalık, idrak hâli.

T

Taassup

Bir düşünceye sorgusuz ve körü körüne bağlanma.

Tâbiyet

Bağlılık, bir şeye veya hükme tâbi olma.

Teferruat

Ayrıntı; asıl meseleye göre ikinci derecede kalan şey.

Teneşir

Cenazenin yıkandığı tahta veya taş; ölüm ve son hesap imgesinin parçası.

Töz

Bir varlığın değişmeyen özü, cevheri.

Turap

Toprak; özellikle fanilik ve mezar bağlamında kullanılan klasik sözcük.

U

Ukbâ

Öte dünya, âhiret.

Ukûbet

Ceza, azap, sıkıntılı karşılık.

Ulviyet

Yücelik, yüksek manevî değer.

Ussuz

Akıldan ve ölçüden yoksun; akıl dışı.

V

Vahm

Gerçeğe dayanmayan kuruntu, vehim.

Vebâl

Ağır sorumluluk, günah yükü ve bunun doğurduğu manevî sonuç.

Vefa

Bağlılık, sadakat, verilen söze ve hatraya sahip çıkma.

Velhâsıl

Kısacası, sözün özü.

Vird

Belirli vakitlerde tekrarlanan dua veya zikir; şiirde dilde sürekli dönen söz çağrışımı.

Visâl

Kavuşma; vuslat ile yakın anlamlı klasik kullanım.

Vuslat

Kavuşma; ayrılığın sona ermesi. Klasik ve tasavvufi şiirde sevgiliye veya hakikate erişme.

Vesselâm

“Sözün sonu budur” anlamında kapanış ifadesi.

Y**Yâr**

Sevgili, dost, gönül verilen kimse.

Yeksan

Bir edilmiş, dümdüz edilmiş; “yerle yeksan” tamamen yıkılmış demektir.

Z**Zâhid**

Dünya zevklerinden el çekmiş dindar kişi; klasik şiirde zaman zaman şekilci dindarlığın karşıtı/eleştirisi olarak da kullanılır.

Zâhir

Görünen, dışta olan; batinın karşıtı.

Zemheri

Kışın en sert, en soğuk zamanı; şiirde ruhsal ayazın imgesi.

Zevâl

Sona erme, yok olma, çöküş.

Zifir

Çok koyu siyah; “zifiri karanlık” tam karanlık.

Zümrüdîanka

Efsanevî Anka kuşu; ulaşılması güç ideal, yeniden doğuş ve erişilmezlik simgesi.

FİKİR ÇİLESİNDE

Hülâsa-i Kelâm

*Bir fikir burgacında, delinir şakaklarım,
Cevap aramak için, geceler sayıklarım,
Kendi aklım içinde, kendimi yasaklarım;
İdrakin diyetini, canıyla öder insan,
Düşündükçe ömrünü, bir hiçe böler insan.*

*Bir vefasız gölgenin, peşinde söndü kandil,
Yüreğin sahrasına, seraplar oldu menzil,
Kendi ellerimizle, düşü eyledik rezil;
En güvendiğin yerden, vururmuş seni hayat,
Kırılan her umutla, eksilirmiş hakikat.*

*Nefsin süslü mülkünü, pazarlarda savurdum,
İçimdeki zindana, kendimi çekip vurdum,
Aynaların önünde, dilsiz divana durdum;
En büyük düşman meğer, içimde beslediğim,
Hakk'a secde sanırken, nefsimmiş istediğim.*

*Düşük yaptı cümleler, lal kesildi bu lisan,
Avaz avaz sükûtla, inlerken koca cihan,
Darağacına çıktı, söylenmeyen her figan;
Bazı sükût konuşur, sağır eder zamani,
Bir tek dilsizler anlar, içe çöken dumanı.*

*Musalla taşındaki, buz kesilmiş bedende,
Bütün fani hevesler, son bulurken bu tende,
Ne bir gurur kalır bak, ne de kibir gidende;
Toprak ayırt etmeden, yutar tacı sarayı,
Bir Fâtiha kapatır, açılan bu yarayı.*

*Ne dünyadan alacak, ne de bir devam kaldı,
Bütün fani hırsları, kara bir toprak aldı,
Yedi eşikten geçen, bir ulu hiçe daldı;
Fikir denen bu çile, meğer ömre değermiş,
Hakikate eren baş, boynu Hakk'a eğermiş.*

*Düşünmek, insanın kendi zihninin mensesinde
unufak olmayı peşinen kabullendiği bir
intihar ve diriliş eşiğidir.*

Bu sayfalar; aklın konforlu limanlarına sığınmak yerine hakikatin fırtınalı berzahına atılanların, kelâmın kemiğini kırıp iliğindeki sırra ulaşmak için ömrünü ateşe sürenlerin çetelesidir.

Fikir, sükûnetle taşınan bir ziynet değil; taşıkça sahibinin bağrını yakan, uykuları cellat gibi bölen, lügatleri kifayetsiz bırakan bir yangındır. Her dize, söylenmemiş olanın doğum sancısıyla kıvranan zihnin, kendi sınırlarını parçaladığı o tekinsiz yerden kopup geldi.

Harflerin otopsisı yapıldı.

Kavramların omurgası sındı.

İdrak, kendi çarmihında asılı kaldı.

Burada ne teselli arayanlara sunulacak bir merhem ne de hevesin pazarında biçilmiş süslü libaslar var. Yalnızca kahrı çekilmiş hakikat, yarası açılmış kelimeler ve düşüncenin en karanlık kuyusundan çıkarılmış yalın bir varoluş kavgası...

Bu eser, aklını bir mihrap bilip o mihrapta kendi sahteliklerini kurban edenlerin; yani fikir çilesini bir kader gibi alında taşıyanların dilsiz feryatıdır.

Bu kapıdan içeri adım atan, önce kendi zihinsel konforundan vazgeçecek.

*Çünkü düşünmek, geri dönüşü olmayan
en ağır ve en asil cezadır.*

korebenet.com

